

SPORT

IANUARIE 1970

2

START FOTBALISTIC

pe aeroportul BĂNEASA

ÎNAINTE DE
GUADALAJARA,
O INCURSIUNE
ÎN ȚARA LUI
PELÉ

ÎN PAGINILE DE FOTBAL

LUCESCU
în intimitate

Vă prezentăm
echipa **ANGLIEI**

Fotografie de Paul ROMOȘAN



CITIȚI ÎN PAGINILE 7-9 RUBRICA „HANDBAL“

- AȘA A CUCERIT ROMÂNIA DOUĂ TITLURI MONDIALE
- FRANȚA, ELVEȚIA și R.F.G. - primele noastre adversare la C.M.

ROMÂNIA - ÎN FAȚA „EVERESTULUI FOTBALISTIC DE LA GUADALAJARA - ÎȘI ÎNCEPE ASCENSIUNEA (DE PROBĂ) ÎN BRAZILIA



GRUPUL	
03	PERU
13	BULGARIA
14	MARROCOS
15	ALEMANIA
16	

La ora cînd apar aceste rînduri echipa noastră națională își începe turneul în «noua patrie a fotbalului», Brazilia.

Așadar, marea ascensiune a început. (Fotografiile din aceste pagini au fost făcute în ziua «loviturii de teatru» a acestui Puk al fotbalului care se numește astăzi Monica Maria Canedo).

Cea din stînga, care e un instantaneu cu Angelo Niculescu, strivit, parcă, de apăsarea altitudinii turnului de parașutism de lingă stadionul «23 August», capătă acum, după ce «zarurile au fost aruncate», o semnificație și mai pregnantă.

Ne aflăm astăzi în fața unui adevărat munte. Indiferent de unghiul de vedere, trio-ul «Anglia—Brazilia—Cehoslovacia» reprezintă o forță cu totul deosebită.

Dacă luăm criteriul obiectiv al palmaresului, tabloul e edificator:

Anglia — campioană mondială.

Brazilia — dubla campioană mondială, în edițiile imediat anterioare.

Cehoslovacia — de două ori vice-campioană mondială — ultima oară la Santiago 1962, după ce îi condusesse pe brazilieni cu 1—0, în finală.

Dacă luăm criteriul la fel de obiectiv al «performanțelor 1969», tabelul e de asemenea sugestiv.

Anglia — un scor de 1—0, în deplasare, de pildă.

Brazilia — un scor de 1—0, în deplasare, de pildă.

Cehoslovacia — un scor de 1—0, în deplasare, de pildă.

Indiferent, de unghiul de vedere, echipa noastră are adversari a căror valoare nu poate fi de nimeni contestată.

I-am văzut pe «tricolori» după «sortii». Toți erau conștienți de... calitatea obstacolelor. Toți erau încințați, pe de altă parte, că vor avea prilejul de a juca pe cea mai importantă scenă a fotbalului mondial din ultimii ani: Guadalajara.

Le-am cerut un pronostic. Mi-a răspuns Dinu, în numele echipei. Iată cuvintele lui: «Am încredere în steaua echipei noastre. În fond, aproape nimic din ceea ce s-a întimplat după Wembley nu ține de calculul hîrtiei. Am citit pe o copertă a revistei SPORT, anul trecut, în mai: «La Lausanne ne vom bate ca lei». Vorbea Dan, căpitanul de pe la Pontaise. Așa vom face și la Guadalajara!»

Ioan CHIRILĂ

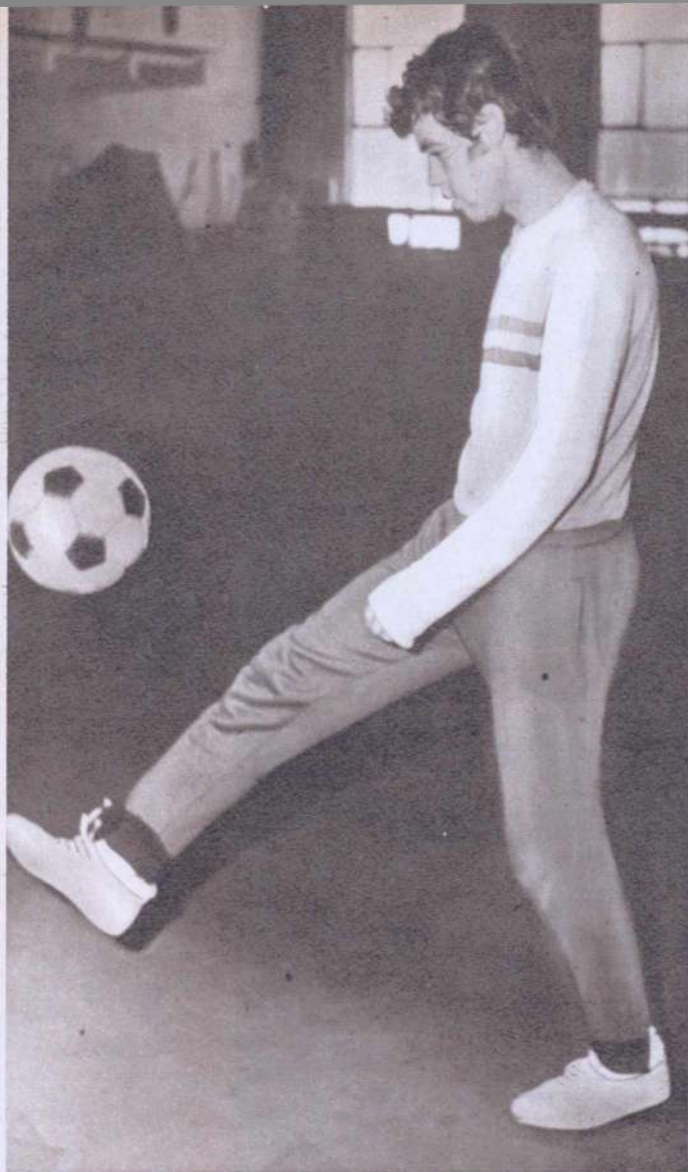


S-a spus imediat după tragerea la sorți că echipa noastră a fost urmărită de neșansă. Dacă privim strict aritmetic lucrurile, s-ar putea să fie așa. Și totuși, în această ironie a sortilor, există un magnetism special. E, dacă vreți, o mină a lui Jupiter, încrunțat de culezanța lui Dinu sau Dumitrache...

Astăzi, după ce bătăliile preliminarilor au trecut, contemplăm «grupa portugheză», ca pe o grupă obișnuită, uitînd, însă, că la start ne rezervăm noi înșine locul patru sau cel mult trei. Era, atunci, o primă încruntare în direcția cutezătorilor.

Și culezanța de a fi lăsat în Europa două echipe ca Portugalia și Elveția e «plătită» iarăși, ca în basmele noastre, cu o nouă încercare, demnă de cele mai grele încercări ale lui Harap Alb.

Deci, vom juca la Guadalajara, cu Anglia, Cehoslovacia și Brazilia. Nu mai e cazul să amintim că va fi cea mai grea încercare din istoria fotbalului nostru. Dar și simplul fapt că așa-zisa «generație spontanee» are prilejul de a apăra tot ce a cucerit de la Wembley încoace mi se pare o șansă unică. În fond, e mult mai frumos să fii aplaudat într-un joc cu Brazilia sau Anglia, decît să ajungi în «sferturi», grație minúței delicate a Monicăi Canedo, grație șansei de a fi în grupă cu Peru și Maroc sau cu Belgia și Salvador.



2

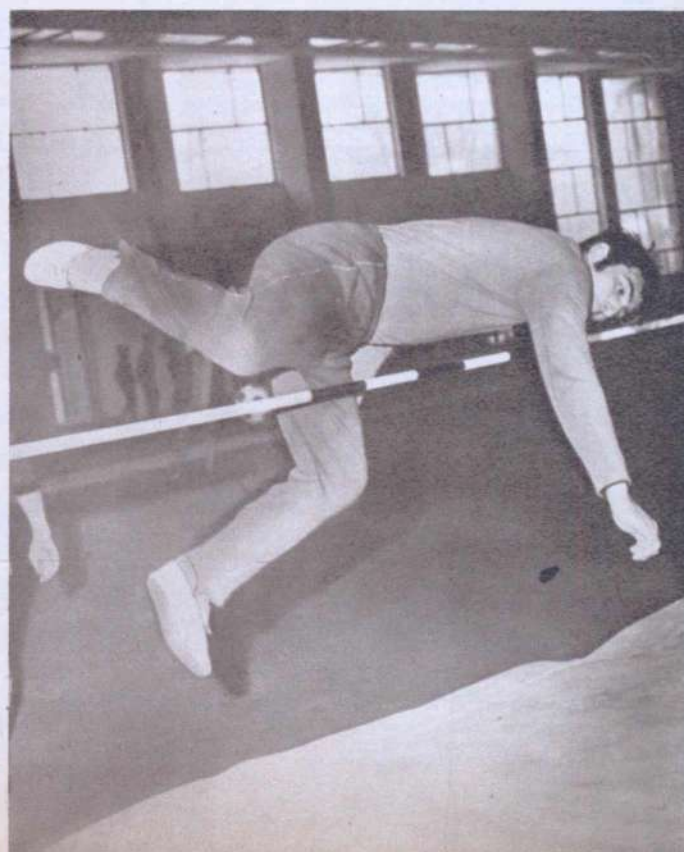
3

4



1. ROMÂNIA 1970, prima fotografie de grup. În picioare: Răducanu, Sătmăreanu, Hălmăgeanu, Dan, Dinu, Deleanu. Jos: Ghergheli, Nunweiller VI, Dobrin, Dumitrache, Lucescu. Față de partidele cu Portugalia și Grecia, lipsește doar Dembrovski, plecat în ziua fotografiei la Bacău.
 2-3-4. Cel mai bun «trio» al anului 1969 (Nunweiller VI, Dumitrache și Dobrin) are obligații sportive pentru 1970.
 5. Răducanu sare pentru... Pelé, Bobby Charlton și Adamec.

Foto: Paul ROMOȘAN



5

3

LUCESCU

fișă biografică

- 1945 29 iulie, București. Data nașterii lui Mircea Lucescu, în cartierul Apărătorii Patriei.
- 1954—1955. Micul Mircea joacă «la nesfârșit» cu copiii din cartier și cu frații săi Nicolae (viitorul strungar, care avea să joace la «Recas»-seniori), Ion (clinichigu, fost jucător la Autobuzul, divizia C) și mezinul Gheorghe (lăcătuș-mecanic, fost jucător la Dinamo Obor, în «Oraș»).
- Printre partenerii de joacă: Ene II și Ștefan, care, deși mai mari, își potoleau «foamea» de fotbal jucând cu cei mici.
- 1958 Prima escapadă a lui Mircea — ca spectator — spre fotbalul mare. Furișat în autobuzul Spitalului Central, Mircea Lucescu pătrunde în incinta stadionului «23 August» și vede meciul Steaua — Vorwärts 3—0. După acest meci, marele suporter... stelist Mircea Lucescu se prezintă la trialul clubului favorit, dar lovește numai de două ori mingea (ca la orice trial) și trece neobservat.
- 1959 Joacă în echipa școlii, pe «23 August», finala școlilor elementare. Echipa sa pierde cu 0—1. În semifinala de pe Dinamo fusese remarcat de Ștefan Stănculescu și chemat să se antreneze pe Dinamo. Renunță, după o lună, din cauza distanței.
- 1960—1961 Școală... Școală... Plus fotbal, în curtea școlii, în majoritatea orelor libere... Este inclus în selecționata școlii și a cartierului.
- 1962 Atras de frumusețea unui joc al Școlii Sportive, pe Republicii, Mircea începe să joace în echipa școlii, fiind chemat de Victor Stănculescu, care îi surprinsese calitățile încă pe «Recas». Deși nelegitim, debutează într-un joc cu... Palatul Pionierilor. În timpul verii, Victor Stănculescu îl aduce în tabără, în afara normelor și tabelelor. Aici Mircea îl cunoaște pe Nunweiller VI și Ene Daniel. Dar visul durează puțin... Lucescu e îndepărtat de administratorul taberei, care nu-l găsește pe...tabel. În toamna aceleiași an 1962, Mircea se legitimează la Școala Sportivă.
- 1963 Transferat la Dinamo, în urma recomandării antrenorului Gorgorin... Deși în cursul verii e taxat drept necorespunzător pentru tabără, Mircea Lucescu joacă în echipa națională de juniori, la Ploiești (România — Bulgaria 0—0).
- 1964 Debutează la Dinamo, într-un meci cu Rapid (5—2), în min. 83, luând locul lui... Ene II. Mai joacă 25 de minute la Iași (5—1 pentru Dinamo).
Se înscrie la I.S.E.
- 1965 Mai joacă vreo 20 de minute în jocul cu U.T.A. (1—1) și astfel încheie «celebra oră Lucescu» în doi ani de activitate. Toamna se transferă la Politehnica București, unde va rămâne pînă în primăvara lui 1967.
- 1966 Se remarcă în cadrul echipei studentești, care se clasează pe locul III, la un turneu în Spania.
Joacă o repriză în echipa olimpică, la Cottbus.
Debutează în echipa națională, la 6 noiembrie, împotriva Elveției, la București (4—2).
- 1967 Joacă mereu, atât la Dinamo, cât și în echipa națională.
Se căsătorește la 21 iunie 1967.
- 1968 Face o partidă memorabilă în finala de Cupă, Dinamo — Rapid 3—1.
- 1969 15 ianuarie. Căpitan pe Wembley, la 1—1 cu Anglia.
17 februarie. Se naște Răzvan Lucescu.
24 iunie. Absolventul Mircea Lucescu își trece Examenul de Stat.
12 octombrie. Poartă din nou banderola de căpitan al echipei naționale, în meciul cu Portugalia (1—0).
16 noiembrie. Trăiește, în minutul 90 al meciului cu Grecia, cea mai frumoasă zi din viața sa de fotbalist: calificarea României pentru Mexic.





1. BUCUREȘTI. 6 NOIEMBRIE 1968. România — Anglia 0—0. Mircea Lucescu (în duel cu Wright) trăiește regenerarea echipei naționale a României, în ziua celei de-a doua aniversări a debutului său internațional.

2. BUCUREȘTI. 12 OCTOMBRIE 1969. Mircea Lucescu, împreună cu Hilario, la startul meciului România — Portugalia, una din nenumăratele «întâlniri... decisive» ale primei grupe europene.

3. Familia Lucescu într-o clipă de răgaz. Micului Răzvan nu-i vine să creadă: tata e acasă...

4. Mircea Lucescu mângâind statueta congoleză, cel mai frumos obiect de artă adus de pe urma nenumăratelor sale peregrinări. Autorul acestor rânduri își amintește că în mai 1969, la Lausanne, ziaristul elvețian Mario Widmer (care publicase un mare interviu cu Lucescu), îi spunea: «CREDE-MĂ, CUNOSC CAM TOT CEEA CE A PRODUS EUROPA FOTBALISTICĂ ÎN ULTIMII 15 ANI. ȘI FOARTE PUTINI ȘINT FOTBALIȘTII CARE SĂ-L EGALIZE PE MIRCEA LUCESCU AL VOSTRU SUB RAPORTUL PREGĂTIRII CULTURALE. PENTRU MINE, MIRCEA A FOST UN INTERLOCUTOR DESĂVÎRȘIT».

Să adăugăm că Mario Widmer nu e nici pe departe un campion al entuziasmelor.

5. În fața hotelului de la Centrul de antrenament «23 August», cu câteva zile înainte de plecarea în America de Sud. Soția căpitanului echipei naționale a venit cu speranța că-și va putea «fura» soțul «la un film». Dar fotbalul e forma de ascetism a secolului XX. Peste numai o jumătate de oră avea să înceapă antrenamentul pe zăpadă. Și soția «căpitanului» a luat loc pe o bancă înghețată, urmărind truda echipei naționale sau, mai bine-zis, «partea întâi» a serialului «MEXICUL, ACEASTĂ FATA MORGANA»...

Reportaj de Ioan CHIRILĂ și Paul ROMOȘAN



E OARE ECHIPA LUI RAMSEY PREA BĂTRÎNĂ PENTRU A PĂSTRA „ZEIȚA“ ?

Cînd Anglia cucerea, țară strălucire, «World Cup '66», izbînda ei se datora, dincolo de tulburătorul cor al «fans»-ilor, înțelepciunii lui Bobby Charlton — pleșuvul cu aer de fermier — vigilenței lui Stiles, calmului olimpien al lui Bobby Moore, în sfîrșit, vicleniei lui Ball, Peters sau Hunter, neiertători în fața porții ca o lovitură a soartei...

Era echipa Angliei anului 1966 o veritabilă mașină de fotbal, calculată și răbdătoare, practicanta unui joc îndeobște nespectaculos, dar eficace, al cărui principal scop — ridicat la rangul de vezi — era să marcheze un gol, un singur gol mai mult decît partenerul.

O disciplină draconică, un crez tactic — refuzat de Greaves, el însuși... refuzat la selecționare — acceptat pînă la sacrificiu, o dorință obstinentă de a învinge și o mare încredere în propriile-i capacități — iată principalele arme cu care formația aceea, lipsită parcă de imaginație și culoare, a ajuns în seara zilei de 30 iulie 1966 pe cea mai înaltă treaptă a fotbalului.

Fusese, înainte de toate victoria seriozității, a voinței, a încrederii, virtuți de care fotbalul englez nu s-a dezis niciodată.

ULTIMUL AN — «UN AN TRIST, DE INCERTITUDINI...»

De la 15 ianuarie 1969, cînd elevii lui Ramsey se dovedeau neputincioși, pe teren propriu, în fața României și pînă la 14 ianuarie 1970, cînd — stranie coincidență — Anglia nu putea depăși, în aceleași condiții, modesta echipă a Olandei, s-a scurs pentru fotbalul campioanei mondiale un an pe care comentatorul sportiv al lui «Daily Telegraph» îl numea «un an trist, de incertitudini...»

DUMITRACHE, încercuul de apărarea engleză. **Bobby CHARLTON** (9) și **PEETERS** (11) privesc îngrijorați pătrunderea furtunoasă a atacantului român. (București 1968: România—Anglia 0—0). Ce va fi în Mexic?



La prima vedere s-ar părea că această apreciere nu este fidelă — în clasamentul mondial al anului, întocmit de Agenția I.S.K. din Stuttgart, Anglia ocupă locul secund cu 11 meciuri, 8 victorii, 2 draw-uri, o înfrîngere (în fața Braziliei!), golaveraj 24—7... Dar numai la prima vedere, căci, privit mai atent, fotbalul englez pare să traverseze o perioadă nu prea fericită a existenței sale: victorii neconcludente în fața unor adversari de complezență (Irlanda, Olanda, Țara Galilor, și chiar sleita Portugaliei), un cam-

care numai ultimul va ajunge, cu certitudine, pe «Jalisco de Guadalajara».

Și asta nu este singura ciudățenie: Bobby Moore, cel despre care se afirmă că seamănă atît de bine cu fostul jucător Ramsey, n-a mai fost selecționat, Wright și Bonneti, goalkeeperi înscrși pe lista F.I.F.A. a preliminarilor, nu-și văd înscrise numele în lotul celor 30 de jucători (cifră record!) anunțați pentru «amicălu» cu Olanda, accidentatul Stiles alî din ziare, stupefiat, cît de mult regretă Ramsey absenta lui...

LOTUL PE CARE RAMSEY L-A ANUNȚAT LA F.I.F.A.

(pentru preliminarii)

WRIGHT, BONNETI, NEWTON, COOPER, LABONE, MULLERY, MAC NAB, MOORE, CHIVERS, BOBBY CHARLTON, BALL, BELL, LEE, O'GRADY, CLARKE, RADFORD, HUNTER, KIDD, PETERS, HUNT, HURST, ASTLE.

pionat mai dezechilibrat ca niciodată, prin nemila iernii (53 de meciuri aminate!) și recalitranta jucătorilor (28 de eliminări!), o incertitudine de nume, surprinzătoare, în ceea ce privește componența echipei naționale.

Dacă împotriva României, de exemplu, Ramsey a aliniat 9 «mondiali» plus Radford și Mac Nab, 364 de zile mai tîrziu el avea să aducă în teren contra echipei olandezului Cruyff numai patru «mohicani» — Banks, Jackie Charlton, Bobby Charlton și Peters — dintre

LA GUADALAJARA, «NOROCUL VA JUCA UN MARE ROL»

Acă dată optimiști, de această dată englezii nu par prea încîntați de compania de la Guadalajara — Brazilia, Cehoslovacia, România — și portarul Banks nu se sfiște s-o recunoască public: «Va fi foarte greu. Ne așteaptă o suită de partide dificile. Norocul va juca un mare rol».

Cum reacționează, însă, Ramsey? Ca întotdeauna tace, pregătind, se pare, o tactică de ultim mo-

ment, bazată pe întinerirea a — unde Moore, cu cei 29 de săi, nu e cel mai bătrîn — activizarea atacului, în care gerul are la dispoziție două ț de extreme, iuși și sagace: «false», Lee și Peters, și ce meserie», Clarke și O'Grady de șoc al lui Leeds United.

Se mai zice că Bobby Cl va fi utilizat la mijlocul terenu dispecer al golgheterului Hur tăiosului Hunt, abilitului Pete — vine replica — vechea ech mai rezistă, e prea bătrînă! Cl numără 33 de ani, Hurst 30, H Peters 27, și Ramsey se vede nevoit să arunce în foc «noul val» — Bell, Lee, Jones, Jan Moore. Experiențe se consumă, însă, fără satisfacții și 75 000 de spectatori fluieră partida cu Olanda...

Ei bine, ce va fi în Mexic? Greu de spus, cu atît mai mult cu cît discretul Ramsey nu pare dispus să-și mai divulge în nici un fel secretele. Nu face public lotul, renunță la turnee, refuză polemici...

Un lucru este cert: chiar jucînd mai slab decît în «norocosul» an '66, Anglia rămîne un adversar de primă mînă, un aspirant îndrituit la trofeul suprem. Sau — cum glumea cineva — o Anglie chiar și în zi proastă poate să însemne mai mult decît o Bulgaria în zi bună... Deasupra tuturor prezumpțiilor planează însă, o întrebare pe care însuși echilibratul Ramsey și-o pune, probabil, tot mai des în ultimul timp: a îmbătrînit oare, mașina de fotbal a Angliei?

Poate da, poate nu... Dar cine se încumetă să răspundă de pe acum?



ASA AM CUCERIT CELE DOUA TITLURI DE CAMPIONI MONDIALI

În așteptarea campionatelor mondiale de handbal, care vor avea loc în Franța între 25 februarie și 8 martie, revista noastră vă prezintă în acest număr cele mai frumoase amintiri ale handbaliștilor români, de două ori campioni mondiali; vă face cunoștință cu primele trei adversare din cadrul grupei C, în care va juca echipa României la «mondialele» din Franța; vă prezintă formația Cehoslovaciei, actuala deținătoare a titlului, precum și câteva «recorduri» stabilite de-a lungul celor șase ediții de până acum ale campionatelor mondiale.

DORTMUND

1961



Toți cei care am fost la Dortmund în 1961 nu vom uita niciodată ziua de 13 martie. Era duminică. Ne-am trezit cu toții în zori. Ivănescu, Moser, Hnat, Redl, toți... De fapt, nici nu prea am dormit. Cum să dormim când peste câteva ore trebuia să jucăm în finala «mondialelor»? Nici unul nu ne gândim să ajungem atât de departe. Dar acum, dacă jumătate din «Cupă» era a noastră, doream și cealaltă jumătate. Amintirea finalei cu Cehoslovacia este topează toate celelalte aduceri-aminte despre mondialele din 1961.

...Când am intrat pe teren, în uriașa Westfalienhalle se aflau 15 000 de spectatori. Marea tor majoritate veniseră, sint sigur, să vadă cum ne vor învinge handbaliștii cehoslovaci. Dar nici unul dintre ei nu știa ce se petrece în inimile noastre, nici unul nu știa că fiecare jucător român e hotărât să lupte pînă va leșina acolo pe semicercuri...

Și jocul a început. Îmi amintesc aproape fiecare fază. La început au ratat Havlik și Ivănescu. Abia în minutul 5 s-a înscris primul gol: Covaci s-a strecurat printre apărătorii cehoslovaci și a marcat în poarta lui Arnost. Apoi a fost bara lui Hnat. Ce ghinion! În loc să conducem cu 2-0, mingea revenită în teren a ajuns la cehii și... 1-1. Lupta a devenit tot mai grea și scorul o dovedește: 2-1 (Ivănescu), 2-2 (Lukosik), 2-3 (Rada), 3-3 (Ivănescu), 4-3 (Bulgaru), 4-4 (Rada) — după 30 de minute de joc!

La reluare tot noi înscrim primii: 5-4 (Nodea). După acest gol a început un joc de-a dreptul drăcesc. Nici cehii nu vor să cedeze, iar noi nu ne mai gândim decât la victorie. Ne gândim atât de mult, încît... nu mai nimerim poarta. Hnat și eu ratăm ocazii clare. În plus, Nodea înscrim un gol anulat de arbitru. Apoi Rada egalează — 5-5.

Luăm totul de la început. Și noi și adversarii. Ne apărăm cu disperare și noi și ei. Ratăm ocazii frumoase și noi și ei. Două pietre tari... În minutul 47 Douda înscrim, și 5-6. Pentru prima dată sintem conduși. Am simțit că îmi cade tavanul pe cap. M-am uitat la băieții, nici unul nu plecase capul. Asta însemna că ne vom bate în continuare. Troian scapă pe contra-atac, luindu-ne zece ani din viață, dar trage în... bară. Apoi, în minutul 52 Telman este faultat și arbitrul ne acordă un 7 metri. Moser a luat mingea. Mărturisesc, nu doream să fiu în locul lui. Nici nu am avut tăria să privesc. Dacă ratează acum... Dar Moser a

tras imparabil și Arnost a scos mingea din plasă: 6-6. E rîndul lui Redl să se evidențieze și o face excelent. Apoi înscrim Covaci și conducem din nou (7-6). Minuturile trec acum chinuitor de greu. Cehii atacă cu disperare și noi ne apărăm la fel. Mai erau 120 de secunde de joc și... 7 metri pentru echipa Cehoslovaciei. Rada transformă 7-7. După 60 de minute de joc nu se putuse hotărî învingătorul!

Au urmat prelungirile. Două reprize a 5 minute. În primele patru minute nu se trage la poartă. Apărările sint la înălțime. Apoi Mareș șutează în bară. Eu primesc mingea, alerg pe extremă, trag și-mi vine să nu mă mai scol de jos. Vicha, care îl înlocuise pe Arnost, apără un gol gata făcut...

Schimbăm porțile. Cehii au mingea și o plimbă... 4 minute în șir. Tensiunea a crescut la maximum. Vom rezista oare? În minutul 5, ultimul minut al prelungirilor, se hotărăsc, totuși, să tragă. Douda șutează, dar Redl e la post. Atacăm noi dar și cea de a doua repriză se termină și scorul continuă să fie egal: 7-7.

Au urmat alte prelungiri, alte două reprize de câte 5 minute. Doamne, ce nervi am avut noi atunci! Cehii au început să joace foarte «tare». În primele 5 minute nu înscrim nici noi, nici ei. La reluare, însă, Ivănescu e secerat la semicerc și Moser își face din nou datoria: 8-7 pentru noi. Trebuia să ne apărăm punctul acesta cu dinții. Nici o minge nu mai trebuia să ajungă pînă la Redl. Dar cehii atacă cu forța disperării. Tro-



Prima Cupă mondială a românilor, prezintă portarul Redl.

jan e faultat și Rada egalează: 8-8. Sintem morți de oboseală. Nici nu știu ce ne mai ține pe picioare, dar pornim din nou la atac. Acum, spectatorii, cucerii de jocul nostru, ne incurajează. La semicercul cehoslovac a început o bătălie pe viață și pe moarte. Mingea e la noi dar zidul adversarilor e de netrecut. Ne împing, ne țin în brațe, ne lovesc. Imposibil să găsești o fisură prin care să șutezi la poartă. Și în învălmășeala aceea aprigă, m-am trezit cu mingea în brațe. Nici nu știu cum a ajuns la mine. M-am întors și am tras cu disperare: gol! Cel mai mare gol din viața mea. El ne-a adus victoria cu 9-8 și titlul de campioni mondiali.

Mircea COSTACHE II
Maestru emerit al sportului

PRAGA - 1964

Campionatele mondiale de la Praga au confirmat valoarea handbalului românesc. Acolo am demonstrat noi că titlul cucerit la Dortmund nu a fost o simplă întâmplare, acolo am demonstrat că sintem, într-adevăr, cei mai buni din lume. Eu cred că, în campania pragheză am dovedit cele mai frumoase calități pe care le poate avea o echipă de handbal. Dacă a fost mai greu sau mai ușor decât la Dortmund nu pot să spun. Și într-o parte și în alta finala a durat mai mult decât cele 60 de minute regulamentare. În 1961 a trebuit să jucăm două prelungiri, iar la Praga... două finale. Aceasta deoarece «semifinala» noastră cu Cehoslovacia, gazda «mondialelor», a fost adevărată finală și nu meciul România-Suedia, care a stabilit, în ultimă instanță, câștigătoarea Cupei mondiale.

Orice amintire despre Praga 1964 se leagă mai întâi de formidabila înclăștare dintre noi și handbaliștii cehoslovaci. Învingi surprinzător de o echipă aproape necunoscută la «mondialele» anterioare, cehii doreau să se revanșeze, doreau să cucerească titlul. Și în seara semifinalei aceleia de pomină, noi, românii, am jucat nu numai împotriva unei echipe, ci împotriva unei săli arhipline, care dorea înfrîngerea noastră. Meciul a început cu un gol

românesc, semnat de Moser, dar egalarea a venit imediat și timp de câteva minute nu ne-am putut distanța: 1-1, 2-1, 2-2, 3-2 și 3-3. Apoi contra-atacurile noastre, lansate excelent de Redl, au făcut mat apărarea cehilor, scorul ajungînd la 8-3 pentru noi în minutul 18. Gazdele atacă, însă, tot mai puternic și la pauză conducem cu numai două puncte: 9-7.

Jocul devenise foarte dur. Când a început repriza a doua, noi aveam în cîmp 5 jucători, iar cehii 4, deoarece Troian, Rada și Mircea Costache II, fuseseră eliminați pentru două minute. Inițiativa ne aparține din nou și în șase minute ne distanțăm la 12-7. Păstrăm avantajul acesta de cinci puncte pînă la 16-11, când cehii au o revenire senzațională, ajungînd la 16-15. Când mai aveam doar un avantaj minim, băieții noștri au dovedit un calm și o luciditate în apărare de-a dreptul ieșite din comun. Echipa noastră se apăra nu numai de atacurile adversarilor, ci și de asaltul psihologic al celor 18 000 de spectatori din tribune. Și am rezistat pînă la fluierul final. Eram... aproape campioni mondiali.

Victoria din finala cu Suedia a fost mai grea decât ne așteptam. Deși în prima parte a jocului am condus cu 3-0 și 10-6, la pauză nu mai aveam avantaj decât un singur gol: 14-13. Credeam că ne vom distanța din nou, dar cei care au înscris au fost suedezii: 14-14 și iată-ne conduși, 14-15. Egalăm, însă, prin Gruia. Jocul, desi echilibrat, este dominat de echipa noastră, care ia conducerea și face o adevărată demonstrație de virtuozitate în compania suedezilor, și ei măștri ai semicercului. În minutul 46 conduceam cu 20-17. Credeam că vom câștiga fără emoții dar... Almqvist trage de la distanță, surprinzîndu-l pe Redl: 20-18. Johnsson execută un 7 metri, Redl apără, dar arbitrul Schneider dictează, inexplicabil, repetarea loviturii și 20-19. Ca o culme a ghinionului, în minutul următor Oțelea ratează un 7 metri și contra-atacul suedez egalează 20-20. O clipă am fost groggy, ca un boxer care recepționează câteva lovituri tari fără să le poată para. Dar numai o clipă, deoarece Nodea se strecoară printre apărătorii adversi,



Suedezii atacă dar apărarea românilor e la post. (România-Suedia 25-22, în finala «mondialelor» de la Praga).

aducîndu-ne din nou încrederea în victorie: 21-20. Majorăm scorul la 22-20 printr-un contra-atac la capătul căruia înscrim Iacob. Credeam că sintem campioni mondiali cînd, în minutul 54, am fost din nou egalați 22-22. Dar asta era ultima zvicnire a suedezilor, care nu l-au mai putut opri pe Ivănescu: 23-22. Eu, căpitanul echipei, nu puteam să rămîn... dator colegilor, care jucaseră excelent, și am înscris ultimele două goluri ale acestei finale cu peripeții (25-22). ERAM PENTRU A DOUA OARĂ CONSECUTIV CAMPIONI MONDIALI...

Virgil HNAT
Maestru emerit al sportului



Presă mondială elogiază școala românească de handbal, după cucerirea celui de-al doilea titlu.

SĂ NE CUNOAȘTEM ADVERSARIII



GRUPELE CAMPIONATULUI MONDIAL 1970

GRUPA A

- U.R.S.S.
- R.D.G.
- Suedia
- Norvegia

GRUPA B

- Cehoslovacia
- Iugoslavia
- Japonia
- Canada

GRUPA C

- România
- R.F.G.
- Franța
- Elveția

GRUPA D

- Danemarca
- Ungaria
- Polonia
- Islanda

*

În sferturile de finală se califică primele două echipe clasate în fiecare grupă.

N.R. Echipele subliniate sînt favoritele redacției noastre.

R.F. a GERMANIEI

Selecionata de handbal a R.F. a Germaniei este cel mai puternic adversar al echipei noastre din grupa C, a apropiatului turneu final. Trecînd peste faptul că acest joc se bucură de o mare popularitate (peste 450 000 de jucători legitimați) și o veche tradiție în rîndurile tineretului vest-german, echipa pregătită de Werner Vick se prezintă la actuala ediție cu o impresionantă carte de vizită: în ultimii trei ani, ea a susținut 41 de meciuri internaționale din care a câștigat 30, a terminat la egalitate două, și a pierdut nouă.

Marea vedetă a formației vest-germane este Herbert Lubking (29 de ani, 1,83 m și 80 kg), care activează la echipa G.W. Dankersen. Lubking este recordmanul selecționărilor, el participînd recent la cel de al 100-lea meci sub culorile reprezentativei naționale.

Printre ceilalți jucători de bază, selecționați de Vick, se află portarul Bode (Hamburg SV), Kater, Feldhoff, Brand (VfL Gummersbach), Bucher și Müller de la Frischau Goeppingen, proaspăta campioană a țării. În fotografie, Lubking (cu mingea).



FRANȚA

«7»-le handbaliștilor francezi va fi un alt partener de întrecere în cadrul grupei C. Antrenorul Robert Lacour are în pregătire un lot de 22 de jucători în care se remarcă alături de Ferignac, decanul de vîrstă (32 de ani) al reprezentanților cocoșului galic, frații René și Michel Richard de la U.S. Ivry și cîțiva tineri talentați (Orsini, Lelarge, Gallant, Challemel, Druais), care s-au impus în ultima vreme.

Echipa Franței a susținut de la ultimul campionat mondial și pînă în prezent 33 de partide, realizînd 11 victorii și 22 de înfrîngeri. Sportivii francezi au înțîlnit în 20 de partide toate favoritele (fără excepție) ale actualei ediții, dar de fiecare dată ei au părăsit terenul învinși.

Fără a deține o valoare deosebită, selecționata țării gazdă va fi, de data aceasta, un adversar incomod ale cărui posibilități nu trebuie de loc subestimate.

În fotografie, apărarea franceză în luptă cu atacul românesc, în cadrul trofeului «Carpați» — ediția-1969.



ELVEȚIA



Cea mai bună performanță obținută de formația Elveției în cadrul campionatelor mondiale este acel loc IV, dobîndit de reprezentanții țării cuntoanelor în 1954, în Suedia. De atunci însă, handbaliștii elvețieni nu au mai reușit să treacă prin furcile caudine ale tururilor preliminare, jucînd un rol modest în edițiile care au urmat.

Și în acest an sarcina lor va fi destul de dificilă, echipele României, R.F. a Germaniei și Franței pîrînd mult mai bine înarmate pentru o competiție de asemenea amploare. Cei mai buni jucători ai formației: Funk, care apără butul echipei sale de mai mulți ani, Glaus, Notter, Gullin, Aeschbach și Wagner. Talentul lor, însă, nu va fi — probabil — suficient pentru realizarea unei performanțe ieșite din comun.

În fotografie, Rolf Gutlin, un atacant redutabil.



CAMPIONII MONDIALI

Singura echipă masculină de handbal medaliată la toate cele 5 ediții la care a participat este Cehoslovacia, actuala deținătoare a titlului suprem. Ani în șir începând din 1954, Vicha, Trojan, Rada, Frollo, Mareș și celelalte mari glorie ale handbalului cehoslovac au încercat să intre în posesia mult-rîvnitului trofeu, dar de fiecare dată echipele Suediei și României le-au barat drumul, oprind această valoroasă formație pe treapta a doua sau a treia a podiumului de premiere. La ultima ediție, însă, Bedrich König și elevii săi au reușit să-și vadă visul împlinit, nu fără a încerca emoții dintre cele mai mari.

Ajunși în vârful piramidei, selecționata Cehoslovaciei a început să dea evidente semne de oboseală, mai mulți dintre componenții ei depășind vârsta de 30 de ani. Au urmat trei sezoane de continuă căutare pentru specialiștii cehoslovaci, dornici să prezinte în Franța un lot la fel de valoros ca acel de acum trei ani. Datorită acestui motiv și rezultatele campionilor mondiali au fost deseori contradictorii. În această perioadă, de pildă, ei au susținut 27 de partide, din care nu au reușit să cîș-

tige decât 13, pierzînd 11 și terminînd la egalitate 3. În confruntările directe cu reprezentativa României, de pildă, sportivii cehoslovaci au cedat de 4 ori (13-21, 16-22 în 1968, 11-19 și 15-20 în 1969) și au reușit doar un singur meci egal (15-15).

Ultimele rezultate, prea puțin încurajatoare, l-au determinat pe König să apeleze din nou la «vechea gardă», astfel că la turneul final din Franța culorile team-ului cehoslovac vor fi iar apărute de Arnost, Havlik, Herman, Lukosik, Duda, Bruna și Mareș, jucători căliți în focul marilor turnee, pentru care handbalul nu mai are secrete.



CINE VA MARCA GOLUL 5000?

În cele 6 ediții precedente ale campionatului mondial de handbal masculin s-au desfășurat 151 de partide în care s-au înscris 4941 de goluri: 53 în 6 meciuri, la Berlin în 1938; 274 în 9 meciuri, în 1954 (Suedia); 1925 în 36 de meciuri, în 1958 (R.D. Germană); 811 în 28 de meciuri, în 1961 (R.F. a Germaniei); 1171 în 36 de meciuri, în 1964 (Cehoslovacia) și 1337 în 36 de meciuri, în 1967 (Suedia). Cine va fi autorul golului 5000? Să așteptăm cele 8 partide programate în ziua de 25 februarie, în toată atîtea orașe ale Franței.

superlative

● Cele mai multe medalii la edițiile precedente: Suedia (două de aur, una de argint și două de bronz), Cehoslovacia (1-2-2), România (2-0-1).

● Cele mai eficace atacuri de-a lungul celor 6 ediții: R.F. a Germaniei 315 goluri în 15 partide (21 de goluri de meci), Cehoslovacia 534 goluri în 27 de meciuri (19,7) și România 379 goluri în 21 de meciuri (18).

● Cele mai eficace apărări: Echipa unită a Germaniei 143 de goluri în 15 meciuri (9,5), Cehoslovacia 346 goluri în 27 meciuri (12,8) și Suedia 398 goluri în 30 de meciuri (13,2).

● Cel mai bun portar al ultimei ediții: Eric Holst din Danemarca (pe care imaginea noastră vi-l prezintă într-o poziție cu totul ieșită din comun).

● Cea mai lungă partidă: România-Cehoslovacia (9-8 în finala ediției 1964) a avut două prelungiri și a durat 80 de minute.

● Trei jucători vor fi prezenți pentru a 4-a oară la un turneu final al campionatului mondial de handbal. Aceștia sînt Cornel Oșelea (România), Herbert Lubking (R.F. a Germaniei) și Rudolf Havlik (Cehoslovacia).

● Recordul golurilor înscrise într-un singur meci (12) este deținut de japonezul Yibata (partida Ungaria-Japonia 30-25 din 1967, la Kiruna) și românul Gruia (meciul România-U.R.S.S. 21-19 din 1967, la Văsteraș).

● Golgheterii ultimelor trei ediții: Rada (Cehoslovacia) — 23 de goluri în 1961, Moser (România) — 32 de goluri în 1964 și Lubking (R.F. a Germaniei) — 27 de goluri în 1967.



GRIJI, EMOȚII, PREGĂTIRI...

ÎNAINTEA CAMPIONATELOR EUROPENE DE HOCHEI

Gheorghe HUȚAN și Florea SGÎNCĂ



Ion IONIȚĂ

Iată-ne și gazde ale unui Campionat mondial de hochei. Griji, emoții, pregătiri. Bucureștiul și Galațiul au intrat în atenția presei sportive mondiale. La comisia de organizare, telefoane din Belgrad, Viena, Budapesta, Roma, Paris solicită continuu știri privind mersul lucrărilor pregătitoare ale celor două mari dispute hocheistice. În Capitală, constructorii dau zor să termine în timp util hala — un adevărat palat al sporturilor de iarnă — unde vor avea loc jocurile celor opt echipe din grupa B. Silueta primului patinoar artificial acoperit din țară domină de pe acum, magnifică, un complex de construcții sportive noi, a căror panglică inaugurală va fi de asemenea tăiată nu peste mult timp.

Lăsându-i pe constructori și pe organizatori să-și rezolve problemele care le dau atita bătaie de cap, să deschidem ușa unui alt compartiment, acela al sportivilor. Și aici domnește animația premergătoare marilor evenimente. Cei doi antrenori ai lotului **Novacek** și **Tiron**, continuă să încerce la antrenamente și la jocurile pregătitoare diverse scheme în alcătuirea liniilor de atac și de apărare. Nimic nu este încă definitiv și la această situație s-a ajuns, desigur, și datorită citorva indisponibilități survenite ca urmare a unor ușoare accidentări. Acum însă, o dată cu întoarcerea echipei noastre de la Opava, unde jucătorii s-au antrenat și au jucat în condiții mai apropiate de ceea ce vor întâlni în disputele Campionatului mondial, hocheiștii români se găsesc în sfârșit în plenitudinea forțelor, gata să suporte orice «aranjament» tehnico-tactic din partea antrenorilor. Buna dispoziție și o pregătire fizică generală

mulțumitoare, remarcate la absolut toți băieții din lot, ne îndreptătesc să privim cu mai multă încredere întâlnirile internaționale ce vor începe în cea de a treia decadă a lunii viitoare. De altfel, unii dintre hocheiștii noștri și-au legat participarea lor la mondiale de unele visuri pe care noi le dorim împlinite. Așa, de pildă, portarul principal al naționalei, **Constantin Dumitraș**, este hotărât, ca, acum, în februarie, să repete performanța sa din anul 1966 când, la Mondialele de la Zagreb, a obținut titlul de cel mai bun portar al întrecerilor. Pentru același titlu, de data aceasta, actualii organizatori ai mondialelor au hotărât să acorde și un premiu: crearea posibilității ca învingătorii (este vorba și de cel mai bun înaintaș, precum și de cel mai bun fundaș) să fie invitații de onoare ai jocurilor primei grupe a mondialelor, deci la partidele ce vor avea loc în luna martie, în Suedia. Premiul este cu adevărat tentant, iar Dumitraș are foarte șansele să devină posesorul lui. Se ată într-o formă dintre cele mai bune și nu face nici un rabat antrenamentului foarte sever la care îl supun antrenorii. De la acest antrenament nu se eschivează, de altfel, nici ceilalți componenți ai lotului și îndeosebi linerii, care fac eforturi să câștige încrederea selecționeților. Iată, de altfel, câteva scurte prezentări ale acestor lineri:

DUMITRU IORDAN. În ordinea valorii el este al treilea portar al naționalei. Are 20 de ani, face parte din echipa clubului Dinamo, venind de la «Constructorul», unde a fost pregătit de Mihai Flamaropol. Iordan are reflexe bune, viteză de acțiune, dar îi lipsește experiența întâlnirilor interna-



ționale. La vârsta lui este și experimentat. Sperăm că el va surmonta acest cap.

FLOREA SGÎNCĂ. De aceeași țară și provenind de la același club, Iordan, Florea și-a început uc în hochei la clubul Voința, un avut drept antrenor pe Bob Pet. Este bun patinator și ar realiza mai mult dacă n-ar face exhibiții pe gheață. I-am recoltat ceva mai multă sobrietate și o mare concentrare pe parcursul celorlalte minute de joc.

ION IONIȚĂ. Îi felicităm pentru că are 19 ani pe care i-a împlinit luna aceasta. Provine de la clubul Steaua și în joc, o copie fidelă a lui

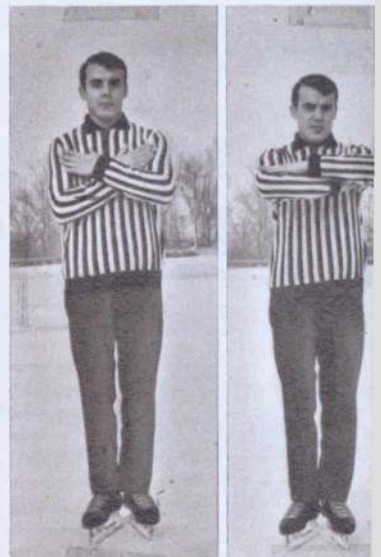
MIC ÎNDREPTAR HOCHHEISTIC

SEMNIIFICAȚIA SEMNALIZĂRILOR

Semnalizările arbitrilor la meciurile de hochei sint puțin cunoscute de către spectatori și faptul dă naștere în mod inerent la unele interpretări eronate privind regulile de joc. Pentru lămurirea celor care vor avea prilejul să urmărească fie direct, fie pe micile ecrane ale televizoarelor, meciurile din cadrul celor două grupe (C și B) ale Campionatului mondial, ce se vor disputa la Galați și București, publicăm alăturat o suită de ilustrații oglindind cele mai frecvente semnalizări ale arbitrilor de hochei pe parcursul unei partide. Exemplificările a avut amabilitatea să ni le facă tânărul și talentatul arbitru internațional **CORNEL SGÎNCĂ.**

În încheierea acestei scurte puneri în temă ne simțim datori să menționăm că semnalizările despre care am amintit, și a căror exemplificare a fost concretizată în ilustrațiile alăturate, au o importanță capitală în acțiunea de cooperare între cei doi arbitri care patinează alături de jucători. Indiferent de caz, semnalizarea este făcută o dată în momentul și pe locul infracțiunii, și a doua oară în apropierea mesei juriului, pentru înștiințarea oficialilor asupra sancțiunilor date sau a măsurilor luate.

Și acum, vă invităm să urmăriți ilustrațiile împreună cu scurtele lor explicații.



Brațele încrucișate și de-așupra pieptului: **OBSTRUCȚII (INTERFERENCE).**

Brațele încrucișate și de-așupra pieptului: **GAJĂRE ÎNȚĂ SA (ICING).**



◀ Anul trecut la Ljubljana: România-Austria 5-4. Un aspect de la acest joc, în care bătușul înaintaș austriac Zahradnicek este oprit din acțiune de către Calamar. Faza este urmărită și de fundașul echipei noastre, Făgăraș.

Anton CRIȘAN și Constantin DUMITRAȘ, principalii apărători ai porții românești la apropiatele Campionate mondiale.



u în privința luptei cu corpul uințarea bodicecului). Patinea- s, iar de cînd a fost «forțat», în echipei sale de club, să joace ea stîngă, a devenit un hocheist t. Ca deficiențe semnalăm fă- abuzează de șutul golf și că peră suficient pucul, ca urmare ucerii acestuia cu crosa ținută singură mină. **ORGHE HUȚANU.** Are 19 ani hocheist a crescut la clubul o. În ceea ce privește patinajul poate reproșa decît că termină ea repede... benzina. Driblează , eficace, dar în această pri- abuzează, pierzînd pucul. La lele de anul trecut, din Iugosla-

via, s-a înțeles foarte bine cu Biro. Huțanu are un joc inteligent, subtil. **NICOLAE FODOREA.** A jucat în echipa de copii, iar acum este titular în formația mare a «Stelei». A împlinit 22 de ani și este cotate ca un jucător cu mult nerv, cu un dribling derutant, dar puțin cam indisciplinat în ceea ce privește respectarea indicațiilor date de antrenor. Nu-și păstrează locul. Pe gheață îl vezi alergînd pretutindeni și faptul are consecințe negative în privința randamentului. **LAURENȚIU IORDAN.** La vîrsta de 23 de ani pe care i-a împlinit, despre Iordan se poate vorbi ca de un hocheist care are o tehnică și un patinaj bun și, de asemenea, reale calități în condu-

ceră pucului. Dacă ar dispune de o mai bună pregătire fizică și nu ar fugi din fața adversarilor, care caută să-l depășească întrebunțînd bodicecul, desigur că acest tînăr sportiv ar putea deveni deosebit de util, nu numai echipei Steaua, căreia îi aparține, dar și naționalei. **ION GHEORGHIU.** A debutat și a continuat să joace la Steaua, de unde a și a fost selecționat în lotul național. Are 23 de ani. În hochei s-a făcut remarcat datorită unui excepțional demaraj, la care însă nu poate răspunde și cu o «frînă» adecvată. Dă rezultate bune cînd, o dată lansat, primește pasă de la partenerii de joc, condiție în care poate pune în pericol poarta adversă.

Ne oprim aici cu prezentarea tinerilor aspiranți la un loc în reprezentativa de hochei a României pentru apropiatele campionate mondiale, nu însă înainte de a face o remarcă. Toți cei 7 tineri pe care i-am creionat în rîndurile de mai sus sînt «produsul» patinoaru- lui artificial «23 August» și locuiesc în preajma acestei baze sportive. Aici, pe patinoarul «23 August» și-au petrecut copilăria, aici au învățat să patineze și s-au perfecționat, ajungînd astăzi să poarte culorile țării într-o competiție atît de importantă cum este campionatul mondial. Bravo, lor!

G. ȘTEFĂNESCU



1. Încheietura dreaptă și cu mîna stîngă: **ȚINEREA (TRIPPING)**.
 Lovirea sub genunchiul drept, cu mîna dreaptă: **MEDICĂ (TRIPPING)**.
 Mîna care ține fluierul, ridicată: **FLUIERAT AMINAT (SLOW WISTLE)**.
 Seria de lovituri cu o mîna pe încheietura celeilalte mîni: **LOVITURA CU CROSA (SLASHING)**.
 Lovirea cotului stîng cu palma mîinii drepte: **LOVIREA CU COTUL (ELBOWING)**.
 Pumnii strînși la înălțimea capului (repetat de 2-3 ori): **CROSA RIDICATĂ (HIGH STIK)**.
 Mîinile pe șolduri (cu indicarea jucătorului pedepsit): **PEDEAPSA DE REA CONDUITĂ (MISCONDUCT PENALTY)**.

Lipsit de campionatele europene sau de turneul olimpic, anul pugilistic 1970 se anunța desul de... blând pentru boxerii români. Cea mai mare competiție oficială a anului, «Balcaniada», nu avea darul să-i pună pe gânduri pe campioni noștri, care au dominat cu autoritate toate edițiile de până acum ale acestei întreceri.

Iată, însă, că o știre de «ultimă orară» ne informează că Uniunea de Atletism Amator (A.A.U.) din S.U.A., care coordonează și activitatea pugiliștilor amatori din Statele Unite, a acceptat invitația făcută încă în anul trecut de forul

nostru de specialitate și boxerii americani vor evolua în România, în luna iunie. Astfel, pentru noi, cel mai mare eveniment pugilistic al anului a devenit întâlnirea dintre echipele României și Statelor Unite.

Cele două reprezentative se întâlnesc pentru prima dată. Boxerii noștri și cei americani s-au mai înfrunțat, însă, pe ringurile olimpice. Iată câteva păreri despre viitorii noștri adversari:

VASILE TITĂ: «Viteza și forța, în înțelesul lor cel mai deplin, sînt principalele calități ale boxerilor americani. Adăugați acestor două componente o

bună pregătire tehnico-tactică și veți avea imaginea unor sportivi de mare valoare. Așa l-am cunoscut pe adversarul meu din finala olimpică din 1952, Floyd Paterson. A câștigat atunci titlul olimpic la emiliole. Trecînd apoi la profesionism a devenit campion mondial la toate categoriile. Chiar dacă înfrîngerea din finala olimpică m-a înfrîngerea mai mult decît toate insuccesele mele sportive luate la un loc, am avut totuși consolația că nu m-a învins un oarecare, ci un veritabil campion. Mulți ani m-am gîndit la revanșă, dar nu mi s-a mai oferit prilejul. Îi vor avea, însă, Cușov și Alexe în luna iunie.

GHEORGHE NEGREA: «Am văzut pe boxerii americani la Jocurile Olimpice. Am luptat contra unuia dintre ei, James Boyd, în finala «Jocurilor» din 1956. Deși nu am o amintire plăcută despre această partidă, deoarece am ratat cucerirea titlului olimpic, am rămas cu o admirație deosebită pentru Boyd și pentru colegii săi de echipă. Se bat toți ca niște diavoli. Loviturile lor sînt năprasnice, ei urmărind, în principal, nu victoria la puncte, ci scoaterea adversarului din luptă. Cînd mă gîndesc ce o să fie în iunie, la București, îmi simt inima bătînd ca pe vremea cînd boxam. Nici cu băieții noștri nu mi-e rușine. Mă încumesc să dau și un pronostic: 6—5 pentru noi.»

CALISTRAT CUTOV: «După cite am văzut eu în Mexic, boxerilor americani le place să «tragă tare». Dacă mă gîndesc bine, nici nouă, românilor, nu ne displace acest lucru. Treabă bărbătească... N-am decît o singură dorință: în echipa americană să fie și campionul olimpic Ronnie Harris, învingătorul meu din Mexic. Nu sînt sigur că am să-mi pot lua revanșa, dar am certitudinea că o să iasă o bătaie de zile mari...»

ION ALEXE: «Boxerii americani sînt puternici, tehnici, au o rezistență uimicătoare și o tactică de luptă deosebită de cea a noastră. În timp ce noi ne mulțumim și cu victoriile la puncte, adesea menajîndu-se chiar adversarii, ei urmăresc victorii categorice, înainte de limită. Am simțit acest lucru pe pielea mea, în Mexic. Adversarul meu, campionul olimpic George Foreman, a trecut la profesionism unde, după cite am aflat, obține numai victorii prin K.O. Într-un cuvînt, boxerii americani sînt excelenți. Sper, însă, că după meciul de la București să spună și ei același lucru despre noi.»

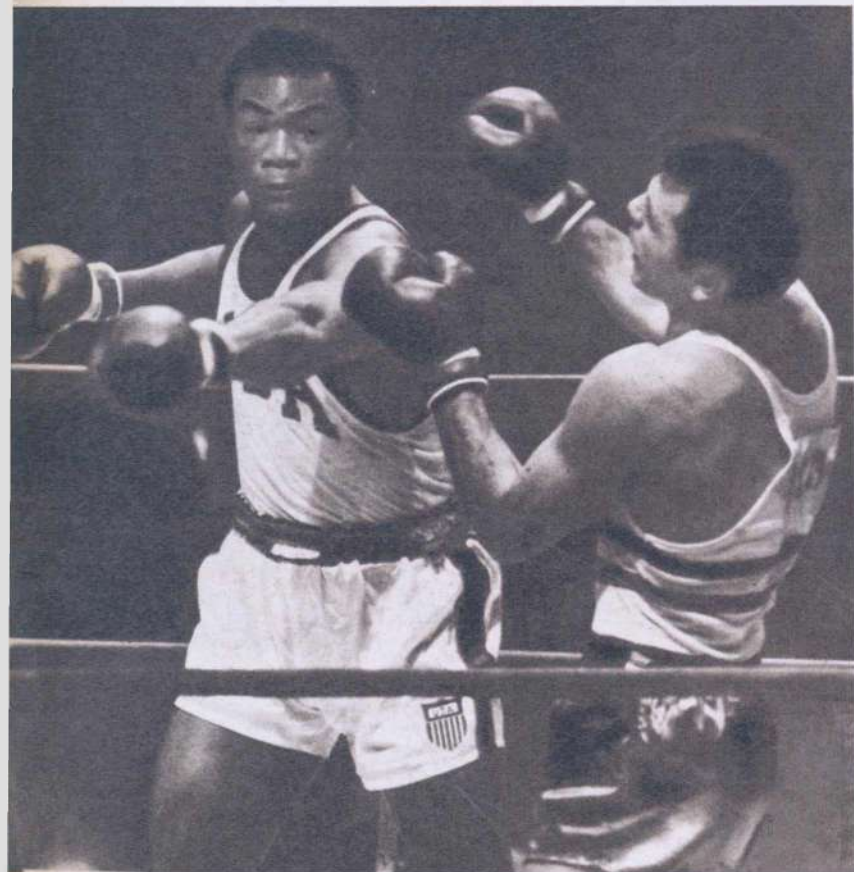
Petre HENT

RING MAGAZIN • RING MAGAZIN • RING MAGAZIN



«A existat oare un boxer care să fi susținut într-o singură zi TREI meciuri? Da. Acest extraordinar eveniment s-a întîmplat în anul 1915, chiar în ziua de 1 ianuarie, clad «mămigrub american» Battling Levinski a evoluat pe trei ringuri. Dăruindu-se, el l-a învins la puncte — după 10 reprize — pe Bartley Madden, după-amiază a primit decizia, tot după 10 reprize, la fața lui Soldier Kearns, iar seara, tirziu, l-a învins la puncte pe Gunboat Smith, la capătul a... 12 runduri. Levinski a fost multi ani campion al lumii la această categorie, în palmareul său figurînd peste 400 de înfrîngeri. El a pierdut titlul mondial la 12 octombrie 1928, fiind făcut K.O. în runda 1 de către francezul Georges Carpentier. Levinski a decedat în anul 1948, în vîrstă de 58 de ani.

«Fostul campion mondial de box la toate categoriile, Jack Dempsey, care anul trecut și-a sărbătorit 70 de ani de la naștere, poate fi întâlnit de dimineață pînă seara în restaurantul său de pe Broadway. În vitrina Dempsey și-a montat toate fotografiile din cele mai importante lupte ale sale. În holul restaurantului, pe un perete, a fost montat un pașou urias, cu o fază a meciului în care Dempsey l-a deposedat de centura mondială pe regretatul cowboy Jessie Willard, la 4 iulie 1919. În legătură cu meciul Frazier-Ellis, programat la 16 februarie, la Madison Square Garden, Dempsey a declarat că are mare încredere în «puncheurul» Frazier, care în mod normal va câștiga înainte de limită.



George FOREMAN, fostul adversar al lui Ion ALEXE la J.O., a trecut la profesionism. Cine, oare, îi va lua locul în echipa americană, care va veni la București?

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

De Petre HENT și Paul OCHIALBI

Carnera, mai sigur, pe sine decît în primul meci, a luat conducerea luptei și se părea că va câștiga fără probleme. În runda doi, însă, o dreaptă teribilă l-a izbit în bărbie. O clipă uriașă a stat pe călcîie și toți credeau că se va prăbuși. Dar Carnera și-a revenit și repriza a treia a fost o copie fidelă a finalului din meciul anterior. Din nou un upercut violent și Joe Thomas cedează înainte de limită. Urmarea? O nouă ofertă, cu o bursă și mai mare: 5 000 de franci. De data aceasta trebuia să-l înfrîngă pe Luigi Ruggirello, la Cirque de Paris. La 30 octombrie, Primo Carnera și-a înscris în palmare cea de a treia victorie: knock-out în repriza a patra.

XXIX

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru: Johnson, Willard, Dempsey, Tunney și Carpentier. Am continuat apoi cu gigantul Primo Carnera, povestirea noastră întrerupîndu-se înaintea meciului Carnera — Joe Thomas.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXIX)

DIN NOU ÎN ITALIA

Ziarele de pretutindeni n-au pierdut prilejul să-și umple rubricile de sport cu articole despre «fenomenul Carnera», despre «uriașul invincibil». Presa italiană, îndeosebi, îi dedica coloane întregi compatriotului care «...făcea ravagii pe ringurile franceze». Nu a trecut mult timp și Carnera a devenit o celebritate despre care se vorbea în lumea întreagă.

Au început să sosească pe adresa lui fel de fel de propuneri. Era invitat să boxeze în mai multe orașe din Europa, ba chiar și din America. Managerul său, însă, se temea să-i aranjeze meciuri cu boxeri renumiți. Socotea că Primo nu este încă pregătit pentru marile încercări. Cele mai insistente oferte veneau, bineînțeles, din Italia. Telegramele care soseau una după alta promiteau burse din ce în ce mai mari, pentru a-l determina pe Carnera să boxeze cu Epifanio Islas, la Milano. Hotărît lucru, italienii voiau să-l vadă luptînd pe uriașul lor compatriot. 5 000, 10 000 apoi 15 000 de franci a oferit organizatorul din Milano. Dar, de fiecare dată, managerul lui Carnera a refuzat. El știa că Epifanio Islas, un negru înalt, voinic și cu multă experiență, care venise în Europa înconsoat cu titlul de campion al greilor din America de Sud, era un adversar prea puternic pentru Primo Carnera.

«Fixează dumneata bursa» — a răspuns organizatorul italian tuturor refuzurilor primite. Managerul lui Carnera, pentru a scăpa de insistențele celor din Milano, a stabilit o sumă foarte mare pentru timpul acela: 25 000 de franci. A rămas stupefiat cînd a primit răspunsul celor din Italia, care acceptau să plătească întreaga sumă cerută. Nu mai era nici o scăpare. Carnera trebuia să boxeze la Milano. Și iată-l pe Primo din nou în Italia, după ani și ani de zile.

Meciul Carnera — Epifanio s-a disputat în seara zilei de 25 noiembrie 1928, în Palatul sporturilor din Milano. Cine ar putea descrie entuziasmul cu care l-au îndrăginit spectatorii italieni pe gigantul lor compatriot? Așa cum era de așteptat, Carnera a înfrîng de data aceasta un boxer de valoare, care era hotărît să-și vindă pielea cît mai scump. După primele șase reprize, Primo nu reușise să acumuleze decît un foarte mic avantaj, deși în runda cinci își expediaea adversarul la podea. Niciodată pînă atunci nu boxase atîtea reprize și uriașul care cîntărea nu mai puțin de 120 kg începuse să se... topească vîzînd cu ochii. Și meciul fusese perfectat pentru zece reprize...

Managerul lui Carnera a trebuit să folosească toată puterea sa de convingere pentru a-l determina pe elevul său să nu abandoneze. Cu chiu cu vai, cele zece reprize au trecut și Carnera a primit decizia la puncte mai mult datorită entuziasmului compatrioților săi.

Un buchet de mușchetari



● În acest grup de dansatori, care evoluează pe scena unui cabaret din Los Angeles, îl puteți recunoaște și pe campionul mondial în categoria cecoa, mexicanul Ruben Olivares. El salută publicul californian, care l-a aplaudat în meciul susținut împotriva austriekhanului Lionel Rose. După înfățișarea de box, Olivares a apărut ca număr de «atracție» pe scena cabaretului Barnum Bailey, demonstrând frumoase calități la... trapez

● Celebru Ray Sugar Robinson marea vedetă a boxului mondial din ultimii ani, în vârstă de 46 de ani, va evolua într-un meci demonstrativ în compania actualului campion al lumii în mijlocie, italianul Nino Benvenuti. Sugar l-a invitat pe Benvenuti la 16 martie la Los Angeles, pe ringul unui mare hotel denumit Beverly Hills, pentru o exhibiție de 3 x 3. Fondurile realizate urmează să fie folosite pentru reeducarea tinerilor delincvenți.



Anul acesta, antrenorul de scrimă Nicolae Puțnei va sărbători jubileul de cind, încrezător în posibilitatea reinvierii unei tradiții, a descins pe peronul gării din Iași având toba plină cu florete, spade și săbii.

Cui să le încredințeze? Un simplu anunț difuzat prin școli și în holurile citorva facultăți și, la «laboratorului» care i s-a repartizat într-una din sălile «Sport și Muzică» s-au prezentat în ziua și la ora sorocite peste 500 de candidați pentru rolurile de mușchetari.

Ce a urmat este o adevărată poveste pe care, din lipsa de spațiu, regretăm că nu o putem relata. De reținut doar că în Iași scrima a înflorit în acești ultimi 10 ani într-un colorit atât de viu, încât frumusețea ei atrage ca un magnet noi și noi aspiranți dornici să-și găsească un loc printre florile marelui buchet. Exemplul lui Dumitru Vornicu și al lui Ion Țirdea, primii ieșeni care au făcut să se vorbească în țară despre recolta valoroasă de sabreuri ai antrenorului Puțnei, a fost urmat de alți și alți învățacei, din ce în ce mai ambițioși, al căror nume a și început să fie rostit cu respect chiar și în afara granițelor țării. Unul dintre acești ultimi «mușchetari» este și Dan IRIMICIUC.

Dan a făcut cunoștință cu scrima în anul 1965. Era elev în clasa a X-a. Antrenorul i-a întrezărit calitățile și l-a ajutat cu multă răbdare să și le pună în valoare. După numai un an de antrenament intens, Irimiciuc a intrat în echipa «mare», iar comportarea lui, alături de ceilalți băieți, nu a fost neglijabilă. Formația de sabreuri a Iașului a promovat în prima divizie a țării.

În 1967, Irimiciuc a cucerit primul loc în «Cupa speranțelor». În 1968, împreună cu echipa, s-a clasat pe locul II în campionatul național, iar în proba individuală a ocupat



Duel între prieteni. Dan IRIMICIUC contra lui Dan POPESCU, deținători ai medaliilor de aur (Irimiciuc) și de bronz (Popescu) la recent încheiatul campionat național de juniori.

locul III în compania seniorilor și locul II în întrecerea juniorilor mari. O ascensiune glorioasă!

Anul trecut, Irimiciuc, odată lansat pe panta succeselor, a cucerit medalia de bronz în campionatul seniorilor, iar la Campionatul mondial de lineret, din Genova, a devenit vicecampion mondial. Tot în 1969, la Zagreb, Irimiciuc a reprezentat țara la întrecerile balcanice și el s-a clasat, la sabie, alături de echipă, pe locul I, iar în proba individuală pe locul III.

Fără a fi epuizat nici pe departe bogatul palmares sportiv al studentului Irimiciuc (anul III Facultatea de industrie ușoară), îi urăm lui Dan, antrenorului său, cât și întregii secții de scrimă ieșene noi și din ce în ce mai valoroase succese pe drumul performanțelor pe care și le-au bătătorit.

G. Șt



FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXIX)

Reîntors la Paris, după numai o săptămână de la meciul cu Epifanio, Carnera boxează din nou, încheind anul 1928 cu o frumoasă victorie prin K.O. în rundul trei, în fața lui Constant Barrik.

VEDETĂ DE MUSIC-HALL

Popularitatea lui Primo Carnera crește cu o viteză uimitoare de la o zi la alta. Ofertele plouă. Boxerul gigant face senzație peste tot unde urca în ring. Afizele cu uriașul Carnera inundă orașele în care ajunge. La Berlin sau la Leipzig, la Paris sau St. Sebastian, la Marsilia, Dieppe sau Londra, Primo Carnera strage ca un magnet mulțimile în jurul ringului. Și nu numai în jurul ringului...

Sosit la Londra să boxeze cu englezul Jack Stanley, Carnera face o impresie deosebită publicului londonez. Asaltat de ziaristi și urmărit pe stradă de mulțimea curioasă să-l vadă pe «gigant», Primo nu mai avea timp să se gîndească la meci. Seara partidei, 17 octombrie 1929, a venit, parcă, pe neașteptate. Tot neașteptat a fost și sfîrșitul acestei întâlniri. Carnera a cîștigat într-un singur minut printr-un formidabil uppercut de dreapta. Ce a urmat a fost de-a dreptul fantastic. O adevărată manifestație de simpatie, stîvilă cu greu de polițisti. Ba mai mult, chiar a doua zi, după înfrîngerea cu Stanley, i s-a făcut lui Carnera una dintre propunerile cele mai ciudate, care l-au uluit atît pe el, cît și pe managerul său. I se propunea, nici mai mult, nici mai puțin, să apară pe scena marelui teatru londonez Alhambra, într-un spectacol de music-hall. Suma promisă pentru acest lucru a fost atît de mare încît managerul uriașului nu s-a putut rezista. Se ofereau 1 000 de lire pentru 2 săptămîni de... spectacole.

Succesul gigantului Carnera a fost peste așteptări. Două săptămîni, Alhambra a avut sală plină atît la matineu cît și seara. După prima sa apariție pe scenă, unul dintre ziarele londoneze scria: «Carnera a knock-outat o cîntăreață!» De fapt, cîntăreața fusese... victima spectatorilor care, nerăbdători să vadă noua vedetă, strigau în timp ce scrișea cînta: «Noi îl vrem pe Carnera!» Și dorința le-a fost îndeplinită 14 zile în șir. Carnera apărea pe scenă luminat de un reflector puternic. Își încorda mușchii, apoi făcea mai multe exerciții de gimnastică și totul se termina cu trei reprize de box, care durau cîte un minut fiecare cu trei sparing-parteneri diferiți. Asta era tot.

Din succes în succes, anul 1929 s-a scurs pe nesimțite. În palmaresul lui Carnera au mai fost trecute 11 victorii, printre care una în fața campionului american Young Stribling, unul dintre cei mai buni «greși» ai timpului. La intervale destul de scurte, Primo trimitea scrisori și bani părinților săi, în Italia, la Sequals. Aceștia, oameni simpli și sărmani, erau uluiți de bogăția

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXIX)

fiului lor, a cărui fotografie o vedeau tot mai des în ziare. În vara anului 1929, Primo Carnera a venit în satul său natal să-și vadă părinții. A încercat să facă drumul din Franța în Italia incognito, pentru a scăpa de ziaristi care îl urmăreau pretutindeni. Dar lucrul acesta a fost imposibil. Gigantul a fost recunoscut și a ajuns la Sequals însoțit de o armată de ziaristi și fotoreporteri. Întorcerea lui Primo Carnera a fost, poate, unul dintre cele mai importante evenimente petrecute în viața micului sat italian.

20 DE MECIURI ÎNTR-UN ANI

Formidabila popularitate a gigantului italian a traversat cu ușurință și rapiditate oceanul, oferind un subiect excelent ziaristilor americani. Puțini au fost boxerii care înainte de a fi urcați pe ringurile americane s-au bucurat de o reclamă atît de mare. Mai toate ziarele noului continent publicau «pagini Carnera», în care pugilistul italian era prezentat ca un «super-man». Campania aceasta publicitară era ajutată și de «amabilitățile» managerilor lui Carnera. Ei răspundeau cu lux de amănunte la interviurile pe care reporterii americani le solicitau aproape în fiecare zi. Fotoreporterii, care vizitau tabăra de antrenament a «muntelui care umblă» — cum l-au numit ziaristii americani — plecau satifisfucți și furnizau ziarelor imagini cu Carnera în cele mai diverse situații. Turneul în Statele Unite putea să înceapă. Carnera era așteptat ca o mare vedetă.

Sosirea la New York, la începutul lui ianuarie 1930, a fost de-a dreptul fantastică. O mulțime în delir, agitată de numeroși emigranți italieni, care locuiau la New York, venise să-l întâmpine pe gigantul. Un om sosit de pe altă planetă nu ar fi stîrnit un interes mai mare.

În zilele care au urmat, la gimnaziul Stillman, unde Carnera și-a început antrenamentele, mii de curioși veneau să-l vadă pe boxerul italian pregătindu-se. Proprietarul său a încasat o sumă frumoasă, deoarece a stabilit prețuri de intrare (între 25 și 50 de cenți) la antrenamentele gigantului. Pentru o reclamă în toată regula, sparing-partenerii lui Carnera erau... instruiți din timp. Reprizele se terminau spectaculos cu lovituri «formidabile» care îi lăsa cu gura căscată pe spectatori. În aceste condiții nu a surprins pe nimeni faptul că în seara zilei de 24 ianuarie, Madison Square Garden a fost arhiplină. Primo Carnera încrucișa mănușile cu greul american Big Boy Petersen. Cîteva mii de persoane n-au mai găsit bilete și timp de aproape o oră circulația în jurul sălii a fost întreruptă.

(va urma)

Sportul

PRIETEN DEVOTAT DE VACANȚĂ



Am fost la Săcele-Brașov, amfitrionii celei de a III-a ediții a taberei de instruire și odihnă a școlilor sportive din școlile generale de 10 ani, liceale de cultură generală, de artă, pedagogia, școlile profesionale și tehnice. 1500 de elevi și 228 de cadre de specialitate, reprezentând toate județele țării. Am rămas încântați de valoroasa acțiune a C.C. al U.T.C. Performanță la a treia sa ediție, performanță din a cărei tradiția poate câțiva ani să va vorbi mult și elegant. I-am solicitat directorului taberei din Săcele, prof. Septimiu TODEA, membru al Biroului C.C. al U.T.C., câteva cuvinte...

«În tabăra de la Săcele, ca și în celelalte de la Oțelul Roșu, Odorhei, Cîmpulung Moldovenesc, Cîmpulung Muscel și Tirgu-Mureș, am fost vizitați de numeroși ziaristi, sportivi români de renume mondial, cadre cu înaltă calificare. Au scris despre noi, au participat la simpozioane, au ținut prelegeri, au prezentat filme. Televiziunea — din păcate — nu a avut pe agenda sa aceste tabere ale C.C. al U.T.C. Probabil, tovarășii de la «TV» au considerat această activitate de tabără ca fiind lipsită de performanțe sportive, fără medalii olimpice și fără recorduri mondiale. Ar fi fost ceva neinteresant pentru emisiunea de «Telesport»? Personal, consider, că un minut de peliculă ar fi avut un rol educativ deosebit în rîndurile elevilor din întreaga țară, ale părinților acestora. Ce elev, văzînd în cele 60 de secunde cum colegi de-ai lui, colegi de vîrstă și de preocupări, sub îndrumarea profesorilor, se transformă în antrenori, în arbitri, în organizatori de competiții, nu și-ar fi dorit să-și petreacă și el 10 zile într-o asemenea tabără? Ce elev nu i-ar fi invidiat pe cei din tabără, transpirînd dimineața sau răgușind făcînd galeria la meciuri, iar seara — dansînd într-o atmosferă fără fum de țigară, pentru a desemna apoi pe cel mai bun interpret de muzică ușoară, pe cel mai bun recitator, pe cea mai frumoasă elevă din tabără? Nădăjduiesc într-o compensație de imagini prin intermediul revistei SPORT! Iar, în încheiere, invităm revista SPORT în Poiana Brașov, la finalele pe țară de săniuțe pentru decernarea trofeului «Săniuța de argint». Vă așteptăm la jumătatea lui februarie!»

Colega mea, fotoreporterul Ion MIHĂICĂ, a «înghesuit» în această pagină fotografii de cros (1), de handbal (2), de volei, a unui cabinet metodic, de fotbal, șah, tenis de masă și a unui «trio», avînd în mijloc pe cea mai frumoasă elevă a taberei de la Săcele — Iugojanca Gertrude Bogdănescu.

Consemnare de Horia CRISTEA



ECOURI la ancheta de atletism organizată de revista SPORT

La ancheta noastră de atletism — «Pista atletismului trebuie bine tăvălugită» — au răspuns și dr. OLIVIA SIMU, medic sportiv la Cluj, și prof. NICOLAE MĂRĂȘESCU, antrenor federal, ale căror opinii le publicăm în pagina de față.

SĂ RECONSIDERĂM MEDICINA SPORTIVĂ!

În 1968, la dispoziția loturilor noastre republicane de atletism erau cinci medici sportivi. Anul trecut, numărul lor a scăzut la trei. După jocurile Olimpice din Mexic am crezut că voi fi martora unui reviriment. Dar, din păcate, spectaculoasele intervenții ale medicilor sportivi la 2 300 m altitudine, prin care au fost redatți starturilor atleți la numai câteva minute de la accidentare, nu au avut nici un ecou la noi. Nu au stîrnit ambiții. Atletismul nostru de performanță continuă să suporte greaua povară a unei concepții greșite, potrivit căreia există doar medicină de cabinet, medicină de clinică. Să nu se supere confrății mei, dar aberația este de partea aceluia care susțin că medicina de stadion este un mod de a-ți exprima disprețul față de medicină în general. Nu este vorba de nici un fel de dispreț, dar suprapunerea simptomatologiei clinice cu cea sportivă este o greșală. Socotesc, fără exagerare, că aproape 50% din cazurile de progrese mult prea lente în performanțe, de stagnare sau de declin sînt datorate tocmai neului în seamă a medicinei sportive, de stadion. Vă voi da câteva exemple de ceea ce înseamnă tratamentul și medicamentația prescrise pe baza simptomatologiei clinice (nu a celei sportive, de stadion): indisponibilitatea sine die a Mihaelei Peneș sau de o durată prea mare a lui Șerban Ioan; scoaterea din circuitul de pregătire mai mult de o lună a Virginiei Bonci, căreia i s-a aplicat o față de gips pentru o fractură de coloană, cînd în realitate nu a fost vorba de o fractură; Gheorghe Costache a fost declarat cardiac, fără să aibă vreoa afecțiune la inimă; Alexandru Bizim și Gheorghe Popescu — sulțiași — au fost socotiți hipertensivi și supuși unui tratament hipotensiv, ceea ce i-a făcut să devină molatici și tot timpul cu chef de somn; tot o eroare a simptomatologiei clinice i-a făcut pe medicii de cabinet să intre în panică descoperindu-i Iolande Balaș un puls de 180, necunoscînd că cifra ridicată este ceva normal la ea. Medicina clinică este încă departe de înțelegerea fenomenului de adaptare a tuturor organelor la regimul de efort — să-i spun — supraomenesc pe care-l solicită performanțele înalte. Atleții sînt deasupra normalului. Medicii clinicieni nu înțeleg aceasta, iar datele de laborator le interpretează greșit, tratamentele sînt greșite, medicamentația este greșită, recuperarea este greoaie. Medicina sportivă urmărește cea mai grabnică recuperare a sportivului accidentat. Nu dintr-un capriciu, dar chiar și o singură zi de întrerupere a pregătirilor poate avea repercusiuni. Medicina clinică nu are în vedere acest obiectiv primordial: recuperarea imediată.

Arătăm că numărul medicilor sportivi a scăzut. Dar nici cadre auxiliare nu se află la dispoziția atleților frunțași. Personal, sînt nevoită să fac și oficiul de soră, de masor (atunci cînd sînt solicitată la lot). Ar fi de dorit ca medicii sportivi să fie recrutați din rîndurile foștilor sportivi, foștilor atleți. Cît de mult ar fi putut ajuta atletismul de per-

formanță dr. Anca Gurău, aruncătoare de greutate, care-și desfășoară activitatea în calitate de medic clinician. Dar ce folos dacă mă gîndesc doar eu la aceste foloase!

O lacună o reprezintă și șabele cunoștințe medico-sportive ale atleților noștri. Există medicamente. Medicamentele străine pentru refacere după efort, nu după accidentare. Atlețul, necunoscînd o serie de termeni — dintre care unii indică prezența amfetaminelor, a substanțelor excitante, dopante —, se expune, luîndu-le, unor grave pericole. Primo: aplicat unui organism oboseit, dopingul este ca și un bici dat unui cal care abia se mai ține pe picioare. Secundo: descoperirea amfetaminei la controlul antidoping atrage după sine sancțiuni. Prin asta nu încerc să-i absolv de vină pe acei atleți care în mod deliberat îngurciteză substanțe dopante, fie pentru a-și suplini lipsa de efort la antrenamente, fie pentru a-și asigura victoria în întrecere. Trebuie să facem distincție între ignoranță și necinste. În primul caz, să lămurim, să instruiem, iar în al doilea caz să ne dispensăm de vinovați, dacă e vorba de recidivă. În problema dopingului se poartă discuții aprinse pe plan internațional. După un congres internațional, Ministerul Sănătății de la noi a comunicat lista cu substanțe dopante, printre care figura și cafeina, în vreme ce cafeaua — care conține cafeină — a fost categorisită aliment pentru refacere după efortul sportiv. Revenind la medicamentele străine, menționez că în instrucțiuni sînt indicații, adesea dacă ele sînt folositoare și pentru efortul sportiv. În sens de refacere, nu de excitare. Bine-ar fi dacă și medicamentele produse în țară la noi, și care se bucură de multă apreciere în străinătate, ar conține și ele, în instrucțiuni, precizarea dacă sînt sau nu folositoare după efortul sportiv. Ar fi o treabă simplă. Complicat e să se ia inițiativa. Ar fi un câștig pentru sportivii noștri, care nu cunosc în totalitate lor și limbi străine (din păcate). Am putea afirma: în sfîrșit, avem și noi o medicamentație de efort, produs autohton. În plus, i-am ferit pe atleți de a lua medicamente contraindicate, chiar dacă nu e vorba de substanțe dopante, i-am ferit de contaminare, mă refer la polipragmazie — tendința de a îngurca medicamente, tendință care se manifestă — pot spune — pe plan mondial. În această ordine de idei, aș sugera confrăților mei care participă la diferite congrese internaționale să nu păstreze pentru dinșii noutățile aflate, să le facă cunoscute la înapoierea în țară. Ar fi de un real folos medicinei sportive, chiar dacă comunicările le vor face doctori care nu au avut în tineretea lor nici în clin, nici în mîncă cu sportul. Să fie clar, medicina sportivă nu este un paria al medicinei. Ea este o medicină de urgență, nu de temporizare, temporizarea înseamnă — în cazul atletismului — chiar pierderea unei medalii europene sau olimpice.

O atenție insuficientă este acordată și recuperării la închiderea sezonului în aer liber, prin tra-



tament balnear. Invocîndu-se o serie de motive, mulți atleți frunțași nu beneficiază de cura balneară absolut obligatorie.

Dar cea mai mică atenție o constat, după observațiile mele, la capitolul pregătirea etică a schimbului de mine. Juniorii trebuie să fie educați în spiritul pasiunii, fanatismului pentru atletism. Să nu devină niște mercantili ai acestui sport suprem. După un mare succes athletic, avut pe vremea cînd eram școlărită, mi-a fost purtată fotografia prin oraș (Dej). Părinții mi-au spus că sînt mîndri de mine, o descendentă de-a lui Pinteza Viteazul. Acum juniorul visează agățat de firul de sosire un... autoturism și îmbătrînește înainte de vreme în caracterul său. Nu e bine nici pentru sănătatea lui fizică, nici pentru cea psihică și morală. Nu e bine nici pentru colectiv. Sînt însă optimistă și cred, în continuare, că revirimentul se va produce, începînd cu măsura ca fiecare medic sportiv să aibă nu numai ore de cabinet, ci în primul rînd — ore de stadion. Pe stadion să-și dovedească competența și pasiunea, pe stadion de dimineața și pînă seara, atît cît durează programul unei zile de atletism. Din dăruirea medicului, ca și a antrenorului, au de învățat copiii, juniorii și seniorii.

Dr. Olivia SIMU

În fotografie, dr. Olivia Simu — așa cum li stă bine unui medic sportiv.

PERFORMANȚA APANAJUL UNUI MARE NUMĂR DE ATLETI!

Aș vrea să fac, la început o precizare: atletismul nostru de performanță este apanajul unui număr restrîns de sportivi, cîtă vreme peste hotare el aparține unei mase de practicanți. De aici, în ceea ce ne privește, diferența mare: între primul sau primii doi clasai și restul, adică masa celorlalți. Anul trecut ne-a adus însă o oarecare satisfacție: un salt valoric la nivelul atletismului nostru mediu. S-a spus că rămînerea în urmă sau decalajul s-ar datora numai lipsei bazei materiale. Sînt de altă părere. Trebuie să modernizăm ceea ce există, să creăm un climat favorabil, altfel degeaba alocăm fonduri, dacă stadioanele și sălile rămîn nefolosite. S-a vorbit despre centralizarea și descentralizarea pregătirii. În primul caz avem de-a face cu o atitudine de prodență, în al doilea — cu o certitudine ci în cutare sau cutare loc există condiții optime de pregătire, că investițiile pot fi deconatate aproape în întregime. Deși pregătirea descentralizată mi se pare ideală, totuși — garanțiile fiind prea mici — trebuie să recurgem la cea centralizată. Cel puțin, asta, la ora actuală. De aceea, în ciuda faptului că dispunem de virfuri de mare valoare, atunci cînd urmează să susținem confruntări interechipe, de pildă, cu reprezentativele R.D.G. sau U.R.S.S., n-avem nici o șansă de câștig, nici chiar la femei. Și cînd te gîndești că la J.O. de la Ciudad de Mexico fetele noastre — cu două medalii de aur și două de argint — au ocupat locul secund în clasamentul neoficial pe națiuni, după S.U.A.!

Și acum să mă refer la juniori. Problema cheie a atletismului nostru de performanță o reprezintă educația juniorilor și tineretului. Nimic altceva decît rabatul la educația sănătoasă face ca o serie de juniori talentați sau foarte talentați să dispară de pe firmament cînd devin seniori. Nu greșelile în pregătirea fizică și tehnică scurtează viața athletică, ci greșelile în educație. Neavizatul se crucește pur și simplu dacă aude că un junior ajuns în Polonia refuză să concureze din cauza ploii, că alte două junioare — considerînd deplasarea neinteresantă — declară că sînt inapte să

ia startul la Odessa, ceea ce face ca echipa noastră să piardă la un punct întrecerea cu reprezentativa Ucrainei. Așa se întîmplă cînd antrenorii și părinții le caută în coarne acestor juniori, iar federația manifestă uneori alăbucii, îngăduință. Sînt și cazuri cînd juniorii consideră că federația este la cheremul lor, prezentîndu-se cu întîrziere la lot, la competiție. Să le dau numele celor vinovați de abandon și de nepunctualitate: Sorin Marian, Ion Dima, Vlad Iliescu, Alexandru Sălcudeanu ș.a. Anul trecut, bilanțul: 27 de juniori sancționați! Mai sînt și alte cazuri de juniori, pletosii! Ei se spără: «Dar ce, Naghi n-are și el perciuni!». Sau alt exemplu: la un antrenament de ștafetă un junior întîrzie cîteva minute; i se face observație; el ripostează: «La cîteva antrenamente, înaintea Balcaniadei, seniorii nici n-au venit, iar antrenorul lor, Vasile Dumitrescu, nu le-a spus nimic! La antipod găsim o serie de atleți care, devenind seniori, nu și-au pierdut strălucirea din perioada junioratului, nu au dispărut: Iolanda Balaș-Söter, Lia Manoliu, Viorica Viscopeleanu, Ilciana Silai, Elena Vintilă, Valeria Bufanu, Ioșif Naghi, Vasile Sărucan; Leonida Caraiosifoglu, Dinu Piștal, Gheorghe Costache, Șerban Ioan, Carol Corbu, Șerban Ciocîlnă. Dintre juniorii de azi, pe care li văd «marș» și ca seniori, i-aș cita pe: Mariana Filip, Petre Lupan, Sorin Păușă, Tamaș Szabo, Csaba Dozza, Fița Rafira, Serafina Moritz, Maria Lincă, Marghiolița Matei.

Ce i-ar trebui atletismului nostru? După mine, patru lucruri: 1) climat favorabil la toate nivelurile; 2) ore de atletism pe întreaga rețea de învățămînt; 3) drum liber atletismului pe toate stadioanele; 4) popularizare eficientă acestei discipline.

Ce vom face la München în 1972? E foarte greu să menții ceea ce ai cucerit. Personal, nu am crezut că la J.O. din Mexic vom obține două medalii de aur și două de argint. Dacă vom recăpăta performanța la München, înseamnă că am pășit pe drumul maturității mondiale. În afară de actualele valori mondiale, li «văd» ajunși în bătăliile mînceneze pe Tamaș Szabo, Francisc Gedeon, Ervin Sebastian, Gheorghe Petronius, Vasile Bogdan, Csaba Dozza, Elena Mirza, Mariana Filip, Fița Rafira, Maria Lincă, Marghiolița Matei și Serafina Moritz.

Prof. Nicolae MĂRĂȘESCU

ÎN ȚARA COCOSULUI GALIC

Întâlnirile dintre rugbiștii români și cei francezi se bucură de o frumoasă tradiție. Vizitele reciproce pe care sportivii celor două țări și le fac în fiecare an contribuie la dezvoltarea sportului cu balonul oval. Dar nu numai alît... Iată o frumoasă amintire a rugbiștilor de la Dinamo București din recentul turneu pe care l-au făcut în Franța. Jucătorii dinamoviști își vor aminti cu plăcere de frumosul castel medieval din localitatea Foix, în apropierea căruia s-au și fotografiat.



CONFUZIE



Iată colțul cu amintiri al unuia dintre cei mai buni sportivi români. Este vorba de trofeele cucerite pe terenurile de handbal din întreaga lume de către handbalistul Petre Ivănescu. Fetița sa a înțeles că acolo sînt niște lucruri la care «nu e voie să umble nimeni». Oare socotește că ghetuțele ei făcute... lună de făticu sînt tot niște... trofee? Așa s-ar putea crede, judecînd după intenția ei de a le pune acolo unde «nu e voie să umble nimeni»...

din istoria scrimii românești



Profesorul de educație fizică Nicolae Velasco, unul dintre cei mai buni scrimeri români de la sfîrșitul secolului trecut.

Scrima este una dintre primele ramuri sportive practicate în țara noastră. Încă din secolul trecut ne sînt cunoscute societăți de scrimă în diferite orașe ca Iași, Cluj, Arad, Timișoara, București etc. În oțara acestor societăți, diferiți profesori de scrimă dădeau lecții particulare sau deschideau școli în care tineretul, cu dare de mîină, învăța acest sport. Trebuie arătat că scrima nu a avut la noi o dezvoltare de masă. Ea a fost un sport al «elitei» și chiar în siml acestei elite era practicată de un cerc restrîns. În București, dintr-o societățile care au organizat antrenamente și concursuri de scrimă a fost societatea «Tirub», înființată în anul 1867. În privința armelor folosite menționăm că la început s-a practicat scrima cu florea și sabia, iar mai tîrziu cu spada. Elementul feminin apare foarte tîrziu, abia în secolul XX, în perioada interbelică, ceea ce trebuie să ne permită o apreciere superlativă, a rezultatelor obținute de scrimerile noastre în ultimii ani. La granița dintre secolele XIX și XX, scrima românească a avut o primă afir-

mare internațională prin Horia C. Rosetti care, o îndelungată perioadă, a fost nelipsit de la toate marile concursuri europene în calitate de arbitru. Primul concurs internațional de amplasare la care ne remarcăm a fost acela de la Paris, din 1911, unde Dimu Cesianu s-a clasat pe locul secund la spadă în concursul rezervat strășimilor. Pe plan intern, însă, scrima era foarte puțin răspîndită cu toate că în scop propagandistic s-au organizat cîteva mari concursuri internaționale, cum a fost cel din 1912, la care, printre alții, a participat și campionul olimpic Nedo Nadi. În anul următor, 1913, obținem un alt rezultat meritoriu prin clasarea echipei noastre pe locul al III-lea la un important concurs de la Monte-Carlo.

Prin înființarea F.S.S.R. în 1912 scrima, deși puțin răspîndită, capătă o organizare mai bună prin constituirea comisiei de scrimă, care alcătuiește regulamentele de concurs și calendare competiționale. După război, în anul 1919, participăm la jocurile interaliatate de la Paris, unde ocupăm un meritoriu loc III la

floreță pe echipe. În țară «Federația Sărilor de Arme», înființată în 1920 organizează anual campionate începînd din 1922, în urma cărora sînt desemnați cei mai buni concurenți la florea și spadă. În 1927 consemnăm prima întîlnire internațională bilaterală, în care România a învîntat Polonia (2-1) Primele campionate naționale organizate de Federația română de scrimă (provizorie) au loc în anul 1931 la Sinaia și sînt cîștigate de G. Caranfil (floreță), V. Rădulescu (sabie) și N. Caranfil (spadă). În perioada interbelică scrima românească a marcat ușoare progrese atît pe plan intern (concursuri, campionate naționale), cît și internațional (participarea la J.O. 1928, la Campionatele Europene, concursuri internaționale etc.).

După anul 1944 scrima românească a reușit să se impună în arena internațională prin obținerea unor rezultate remarcabile printre care amintim titluri și medalii olimpice, campionate mondiale, cîștigarea Cupei campionilor europeni etc.

Ioan TODAN

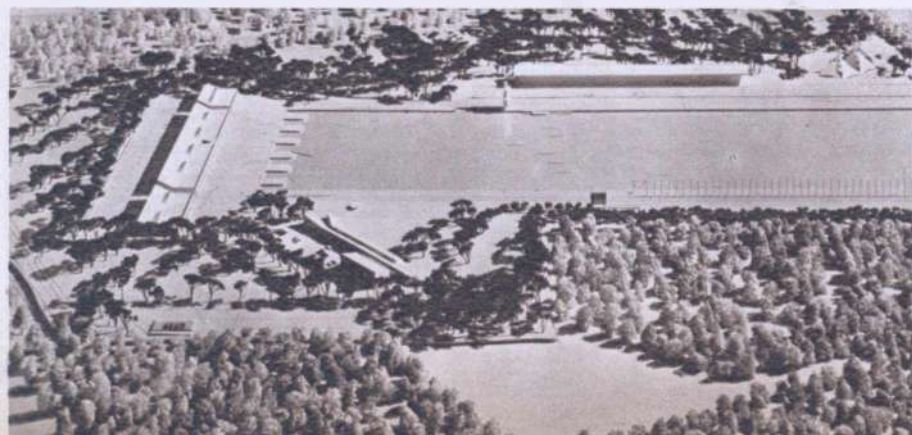
SAHUL PE PRIMUL LOC

În fiecare țară, anchetele care stabilesc «Cel mai bun sportiv al anului» sînt pline de surprize. Dași mai peste tot fotbalul este socotit «sportul regelui», titlul onorific de cel mai bun sportiv al anului îl obțin și reprezentanții altor sporturi. În Uniunea Sovietică, de exemplu, titlul a fost cucerit de... șah, prin reprezentantul său BORIS SPASKI, campion mondial. Iată-l într-o fază de... mat.



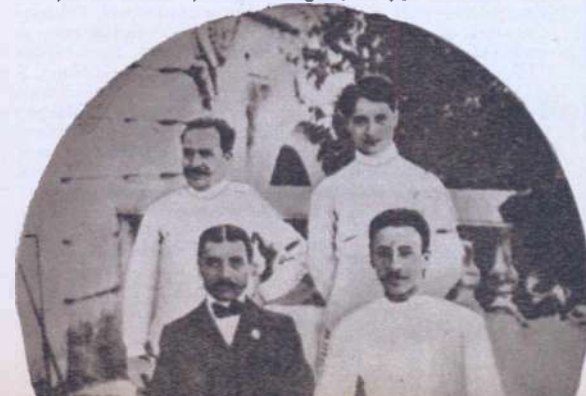
PENTRU CANOTORII „JOCURILOR” DIN '72

Iată cum va arăta pista de apă pe care se vor întrec canotorii participanți la J.O. de la München. Bineînțeles, deocamdată este vorba doar de o machetă. Proiectul acestei lucrări, pentru care arhitectul Michael Eberl a primit un premiu de 17 000 de mărci, a fost avizat de societatea olimpică de construcții. Costul frumoasei baze sportive este apreciat la 54 milioane de mărci. Pista de apă a canotorilor este situată la 12 km de centrul orașului și la 7,5 km de satul olimpic, unde vor locui sportivii.



Concurs internațional la București în 1912. Pe planșă Neagu Borescu și campionul olimpic Nedo Nadi.

Echipea română de scrimă care a concurat în Franța, în 1913. D. Cesianu, Aurel Hernis și Dan Gheorghiu, însoțiți de D. Maican.



NODEA...

Nu, nu este vorba despre cunoscutul nostru handbalist Olimpiu Nodea, ci de doi sportivi sovietici, care joacă fotbal și se numesc... Nodea. Iată-i pe cei doi frați înscriind un gol într-un meci de fotbal disputat pe unul dintre stadioanele Moscovei.



ȘI ELE...

Acum, când hocheiul e la modă, iubitorii sportului cu pucul din Berlinul Occidental au avut prilejul să asiste la câteva partide cu adevărat... senzaționale. Marele spectacol sportiv nu a fost oferit de cine știe ce echipă reunită, ci de o selecționată de... măimute a unei trupe de revistă pe gheață din Viena, aflată în turneu. Măimutele sportive au fost generos aplaudate pentru... eleganța cu care au patinat și pentru fazele pline de neprevăzut pe care le-au creat. De fapt, vă puteți convinge și dumneavoastră de măiestria lor, privind imaginea de mai sus.

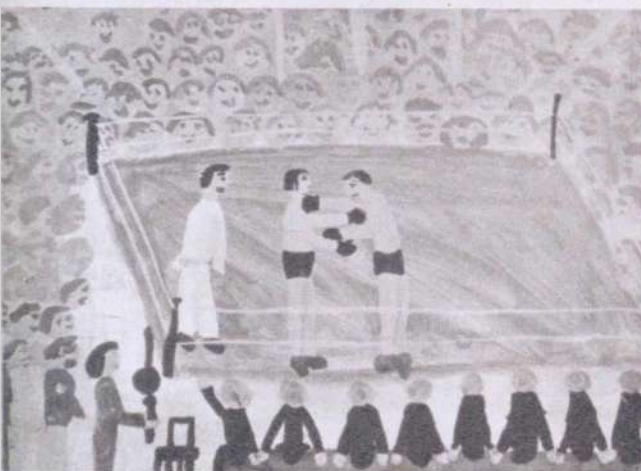
PREMII

Și în Republica Democrată Germană s-au decernat premiile pentru cei mai buni sportivi ai țării. Pe primul loc, campionul mondial și olimpic la înot, **Roland MATTHES** (Premiul iarului Junge Waltz) — în centrul fotografiei. Pe locul doi, atleta **Petra VOGT**, campioană europeană la sprint (Premiul studioului DEFA) — în scinga lui Matthes. Pe locul trei, căpitanul echipei naționale de volei, **Siegfried SCHNEIDER** (Premiul televiziunii) — în stînga fotografiei.



GRUPUL ÎNVINGĂTORILOR

Timp de două zile, în localitatea Mégeve (Franța), schiorii francezi i-au înfruntat pe cei americani într-o întrecere spectaculoasă, inedită. Noutatea a constat în faptul că sportivii au concurat în slalomuri paralele, în imaginea din dreapta, grupul învingătorilor, împreună cu care s-a fotografiat și secretarul de stat, dl. Comitti.



COPILII ȘI JOCURILE OLIMPICE

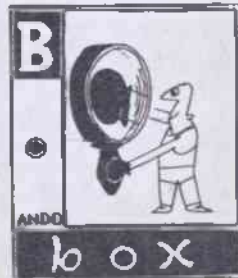
La Bonn a fost organizată o expoziție cu tema «Jocurile Olimpice văzute de copii», conștient în desena, decupașe din linoleum și materiale similare, afișe și acuarele, selecționate din circa 6.000 de realizări aparținând unor copii între 3 și 14 ani din R.F. a Germaniei, viitoarea gazdă a «Jocurilor». Printre exponate a figurat și interesantul «Meci de box», al micuței **Martina Graft** (12 ani), pe care juriul l-a recompensat cu medalia de aur. Cine știe dacă la viitoarele întreceri olimpice, ea sportivă, **Martina** nu va mai cuceri și o altă medalie de aur?...



MEREU PRIMUL

Pentatlonistul maghiar **Andras BALCZO** a câștigat toate concursurile la care a participat anul trecut. Și nu numai atât. El a întrunit și cele mai multe voturi în ancheta jurnaliștilor sportivi din Ungaria, care l-a desemnat pe cel mai bun sportiv al anului. Iată-l pe atletul **Andras Balczo** victorios într-o întrecere disputată anul trecut.

DICTIONAR SPORTIV

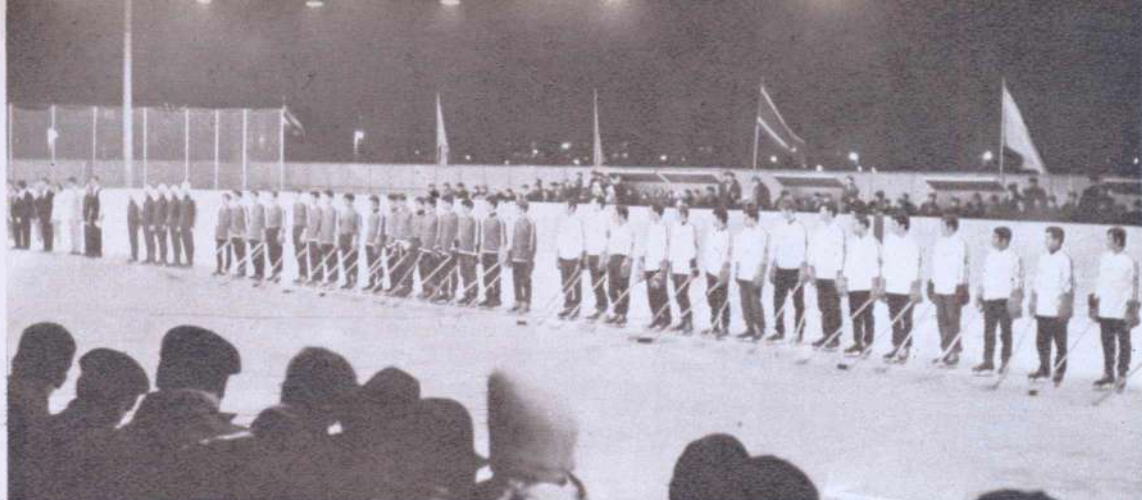


Definiții grafice de ANDO

8 GREȘELI...

Caricaturistul **Octavian COVACI** a greșit intenționat de opt ori coplind desenul din stînga. Încercați să descoperiți erorile.





● **SÎMBĂTĂ**, 17 ianuarie 1970, o dată memorabilă în viața sportivă a Galaților: inaugurarea patinoarului artificial, o perlă în șiragul bazelor sportive ale orașului de pe Dunăre.

La festivitatea de inaugurare au participat tov. **Constantin DĂSCĂLESCU**, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean de partid, **Anghel ALEXE**, președintele C.N.E.F.S., **Nicolae BOZDOG**, președintele Federației române de hochei pe gheață, reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, precum și un numeros public.

În fotografi, două aspecte din ziua inaugurării patinoarului:

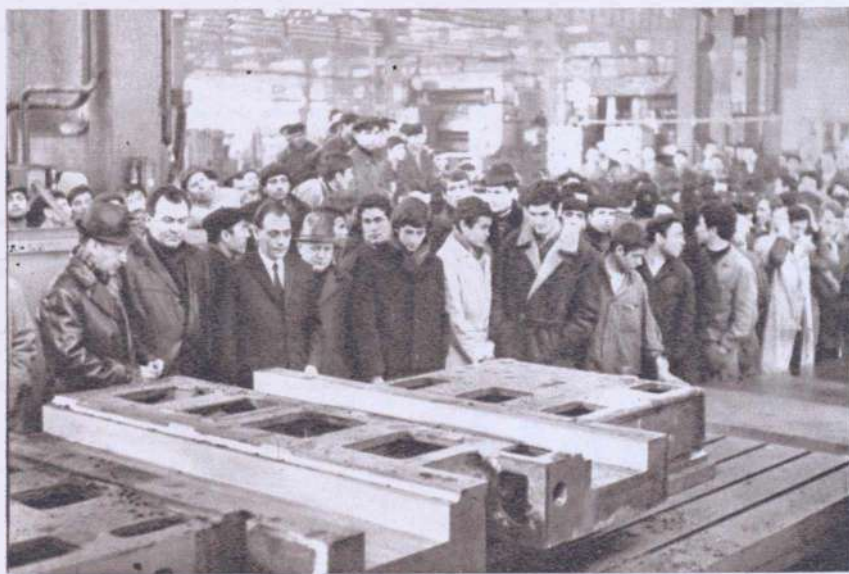


● **ȘI DINAMO BACĂU** urcă de zor în «Cupa orașelor Tîrguri», realizînd, pînă în prezent, cea mai frumoasă performanță românească în această competiție: a ajuns în sferturile de finală. Urmează meciul cu... Dar ce importanță are, după comportarea meritorie de pînă acum și în anul lui Mexico '70, cînd fotbalistii noștri sînt puși pe fapte mari?

În fotografie, o fază din meciul retur de la Bacău cu echipa scoțiană Kilmarnock (2-0). Daniel Ene, imponderabil, sub privirile adversarilor și ale coechipierilor săi Dembrovșchi (8) și Băluță (11).



● **O INIȚIATIVĂ** lăudabilă a colegilor noștri de la ziarul «SCINTEIA TINERETULUI» a reunit în sala Floreasca pe membrii lotului de fotbal, cu prietenii lor, la constituirea «Clubului simpatizanților echipei naționale».



● **RECENT**, componenții și conducerea lotului național de fotbal au fost oaspeții Fabricii de mașini-unelte București. Ei au fost puternic impresionați de cele văzute în această mare și modernă unitate a industriei noastre constructoare de mașini.

● **ACEASTĂ FOTOGRAFIE** dinaintea «Cupei speranțelor» la schi îndeamnă la o singură meditație: «Dintre sute de catarge...» Așa că, vă invităm s-o păstrați cu grijă. Poate peste cîțiva ani vă va ajuta să întocmiți o biografie în imagini a unui mare campion.



● **DIN TĂRIILE** munților, rapidității sorb cu nesaț rării de care au atîta nevoie pentru a se păstra pe piscul clasamentului, pe care au urcat cu atîta trudă în turul campionatului.

